

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Michaëlis, Sophus.
Titel Title:	<u>Blaaregn : Digte.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendal, 1913
Fysiske størrelse Physical extent:	168 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

SOPHUS MICHAËLIS
BLAAREGN

• GYLD • BOGH • NORD • FORL •
• MDCCCCXIII •

BLAAREGN

SOPHUS MICHAËLIS

DIGTE. 1888. Udsolgt.

SOLBLOMSTER. (1893). 2. Udgave. 1901.

SIRENER. (1898). 2. Oplag. 1898.

LIVETS FEST. 1900.

PALMERNE. 1904.

BLAAREGN. 1913.

SYND. 1891.

VANEMENNESKER. 1892.

ÆBELØ. (1895). Gyld. Bibl. Udg. 1913.

DØDEDANSEN. 1900.

GIOVANNA. 1901.

1812. DEN EVIGE SØVN. (1912). 3. Oplag. 1913.

AUCASSIN OG NICOLETE. (1896). 2. Oplag. 1896.

REVOLUTIONSBRYLLUP. 1906.

LÆGEN. 1906.

ET BRYLLUP I KATAKOMBERNE. 1909.

ST. HELENA. 1911.

BILLEDHUGGEREN J. A. JERICHAU. 1906. Uds.

AUCASSIN OG NICOLETE. 1893.

GUSTAVE FLAUBERT: Salammbô. 1902.

— — — Den hellige Antonios'
Fristelser. 1904.

SOPHUS MICHAËLIS

BLAAREGN

DIGTE

Apr. 1899

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXIII

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

MINDET OM

EDVARD BLAUMÜLLER,

DIGTEREN OG VENNEN,

TILEGNET.

BLAAREGN.

Blaaregnen stille blomstrer —

Se, Himlen faldt i Tanker:
Den drypper ned sit Blaa
i lange lilla Ranker,
der Duft for Døren slaa,
som vælded ud af Vaser
de tusind Blomsterklaser
højt ophængt i det Blaa.

Jeg bor i Bambushuset
bag Vægtavl af Papir.
Jeg lytter efter Suset
af Fyrremelodier,
ser trippe over Gruset
smaa Geisha-Kolibrier.

Blaaregn.

Tarang — tarang — tarang —
af klaprende Træsandaler
en sortlakeret Sang.
Fødder i hvide Vanter
smutter paa alle Kanter,
og Vifter smækker i Luften
med Vingesvirr som Svaler.

Jeg hører Kobberslanter
i Pengekisten ramle
som Ofre fra de Gamle,
der gik i Templet ind.
Jeg hører Bonzen ringe
og remse dovne Bønner,
mens midt i Solens Skin
to bitte Japansønner
paa Bambuskaarder fægter;
en Guld fisk under Broen
af gabende Gæller smægter.
Jeg ser et benhvidt Plekter
i Samiséns Strenge,
rispe haardt og længe
med Klimper, som gør ve.

Shinju, min hvide Perle,
paa Knæ for mine Gløder
med Mundens Pust du føder

Trækullet under min The.
Din Kimono kan ej dække,
den lader dine Lægge
trinde og røde se.

Rejs dig, du Smaa, staa op:
Jeg drikker gerne The,
men helst af dine Læbers
duftende lille Kop.
Shinju betyder Perle.
Din fine Mund er krydret
som Tragten af en Snerle,
og selv af dine Bryster
aander jeg Duft af The.

Blaareggen stille blomstrer —

I lilla Himmelstrømme
en Styrt af Blomsterdrømme,
der sagte risler ned.

Et Vingeglimt af en Trane
hen over Blaaet gled
fjernt, hvor jeg knap kan ane
Fujis evige Sne.
Hvid paa den blanke Himmel
dens Skytop staar at se.
Selv Fiskeørnen svimmel
flyver mod denne Sne.

Du skønne hellige Fuji,
Blaaregnen gav du Navn.
Du tog som den en Himmel
af Evighed i Favn.
Højt over Nippon-Landet
din Snetops hvide Bavn
du har til Vartegn dannet,
der tolkes som en Gaade
og søges som en Naade
— et Bjerg-Fantom, der skinner
i Luften fjernt som Maanen,
mens dine Siders Skraanen
i Slør af Skyr forsvinder.

Du staar som drømforklaret
i Blaaets tomme Hvælv:
En Gud har aabenbaret,
et Bjerg afslørt sig selv.

Men Bjerget stille blinder
sit blide Himmeltegn,
hver Gang det bliver Regn;
den fine Kurve rinder
i selve Luften ud,
og smeltende forsvinder
Snetoppens hvide Bud.

Forgæves Uger mange
Blikkene stirrer sorte
efter den blegnede Plet:
Fuji er himmelborte
med Regnen, som blev grædt.

Da kan en Fisker fange
dig i sit højste Net:
Højt bag dets mørke Masker
du som en Sølvfisk basker,
og frydefuld han hilser
dit Syns velsignede Dræt.

Blaareggen stille blomstrer —

Shinju er sytten Aar.

Begsort er hendes Haar,
blankt som en Hestemanke.
En stejl og glansfuld Banke
fra Panden vugger op
og snirkler bag om Issen
en krummet Bølgetop.
To buede røde Kamme
de stive Bukler ramme,
en gylden Naalepilk
borer igennem Haaret
sin spidse vippende Stilk.

Shinju er sytten Aar.

Se, hvor naivt hun gaar:
Med blottet Læg og Laar
bag Kimonoens Folder,
som tæt hun sammen holder
med sine kyske Knæ,
i hvide Vantesokker
hun indad-taaet rokker
— tarang — tarang — tarang —
paa høje Geta-Stylter,
imens sin Dragt hun bylter
omkring de spæde Løb
— det blomstrede Obi-Skærf
bredt som et Barnesvøb.

Tarang — tarang — tarang —
henover Havegruset
den sortlakerte Sang,
indtil hun staar ved Huset.
Sin Geta af hun klapper
og hopper kattelet
paa Maattegulvets Flet,
der intet Støvnug taaler,
og frem imod mig labber
paa uskyldshvide Saaler.

Med Øjne musemilde
hun dukker sig myg og lille
og synker ned i Læ
paa sine nøgne Knæ.

Shinju er sytten Aar.

Kun knælende hun sidder,
og hendes Tale synger
som Fuglekvit og Kvidder,
jeg kun af Klang forstaar.
Mit eget Sprog mig tynger,
jeg gør mig selv til Sissen
og taler med Fløjt og Hvisken
i samme Musik som hun.
Vi tisker, taler, klukker,
til med et Kys jeg lukker
den lille sladreende Mund.

Saa tier hun en Stund.
Blidt flakker hendes Blikke
omkring paa min Figur:
Hun fingrer ved min Kæde,
fikserer skarpt mit Uhr
og hører det henrykt dikke,
stryger med barnlig Glæde

Ringene af min Haand:
Nysgerrighed er Driften
i lærelysten Aand:
Et Nu hun gransker Skriften
i Ringens gyldne Baand
— det er kun Krams og Streger —
saa smiler hun og peger
i glad Genkendingslyst
paa Ringens hvide Perle
og lader Perlen spille:
Shinju — Shinju — Shinju!

Shinju, hvisker jeg stille
og peger paa hendes Bryst.

Shinju er sytten Aar.
Nu fandt vi Perlesproget,
som begge to forstaar.

Og som var pludselig Salen
altfor aaben og stor,
tripper hun ud paa Svalen,
hvor Regnen lilla gror,
og skyder Væg og Skærme

til for den lyse Dag.
Jeg ser mine Rammer nærme
sig baade for og bag.
Papir gør Ruderne blinde
— de knitrer for Vindens Sus.
Jeg sidder spærret inde
som i et Kræmmerhus
med Shinju, den lille Kvinde
med striglet glinsende Haar,
Shinju, min Fugle-Veninde,
hvis Kimono aaben staar.

Jeg aander den fine Salve
af Haarets tunge Lok
— en Duft af Dild og Malve
fra Nakke og til Sok.
Renlighedens Røgelse
har dampet hendes Klæder,
har jaget Snavsets Spøgelse
fra Nippon-Landets Sæder:
Af Bjergets Sider vælder
det varme lutrende Vand,
hvert Hus har i sin Kælder
en Tønde fyldt til Rand,
og ingen Dag begynder,
og ingen er forbi,
hvor ikke hver en Synder
har tvættet sig deri.

Jeg aander din linde Lød,
Shinju, min hvide Perle
— rent er jo selv dit Skød
som Tragten af en Snerle.

To Fugle — jeg og du —
vi favnes feberhedt.
Et hastigt svimmelt Nu
gled sammen vi til eet,
mens Hjertet gik til Grunde . . .

Hvad har din Haand nu fat,
Shinju, min hvide Perle?
Se, kun lidt snehvidt Vat
Smilende tørrer du blødt
vore blussende Munde,
der har hinanden mødt.

Blaareggen stille blomstrer —

Men den har tabt sin Farve.
Nu spindes som en Larve
jeg ind i Puppens Læ,
og Mørkets Skygger kvælde
min lukte Natte-Celle
af Rudehvidt og Træ.

Stænget er selv Balkonen.
Men end mit tynde Hus
er fyldt af Bjergets Aande,
med Dask af Pilevaande
og Kryptomériers Sus.

Genlydt imod Balkonen
fjernt gennem Fyrrekroner
et Nattesuk der toner
endnu fra Tempel-Gongen.

Jeg ser den store Klokke,
irrgrøn og lam og stum,
som kun sig lader rokke
til Lyd, naar Rebet drager
til Slag en ophængt Bom.
Minutlangt Gongen klager
og fylder Skovens Rum
og malmer bort sit Støn:
Man tror, det standser ikke
— man hører sit Hjerte dikke
og lytter til i Løn.

O Nat, saa kølig skøn,
hvor under Bambus-Susen
og fjerne Vandfalds Brusen
to Vokslys duftende oser
i store Nøkkeroser,
der plantes ved min Seng,
som laa jeg paa en Eng.
Mit Leje ud er rullet
paa Gulvets Maattestraa.

Jeg dægges som en Dreng.
Imellem Tæpper lullet,
i Kimono af Vat,
har jeg min Overdyne
i tvende Hanke fat.
En Pølle under Nakken
med Hakkelse er fyldt.

Endnu jeg skimter Lakken
fra Altrets Gudebilled,
hvis Baggrund er forgyldt.
En Hotei op er stillet,
den fede Lykkegud,
hvis nøgne Mave flommer,
hvis Bryst er Hængelommer,
to Børser fyldt med Guld.
Hvad er det saa, du vil mig,
Hotei? — du smiler til mig
dit glinsende glade Huld,
velvære-pærefuld.
Dit runde Ansigt blinker,
du lokker mig og vinker
til Drømmefart, jeg tror,
paa Lykkens Skib ombord.

Nej, jeg vil bare sove.

Jo pyt, det kan du vove.
Se, lige for din Næse
du hører med eet det blæse
af En, der ned sig nejer
og fint dit Fyrfad plejer
og nærer med sin Ilt
— Thepotten damper vildt!
Skal jeg en Kop mig knibe
eller smage paa den Pibe,
der lige mod mig vender?
To buttetbløde Hænder
stopper dens bitte Hoved
og tænder med en Gnist.

Hvornaar mon jeg faar sovet?
Den hele Nat der lyder
som Kattefjed paa Straaet
— er den, der om mig pusler,
mon kommet eller gaaet?
Væggene bort sig skyder
for stumme smaa Besøg.
I Søvn ind jeg snuser
mit Fyrfads Krydder-Røg,
mens Hjernen stille bruser
af Dagens svundne Spøg.

Jeg drejer mig og vender
— naar det i Ryggen trækker,

da er der En, som dækker
og stopper Tæppet til.
To buttetbløde Hænder
er overalt paa Spil.

Mon jeg da driver ude
paa Hoteis Lykkeskude
— hvad er det dog, jeg vil?
Med eet mig tager Strømmen,
med eet er Sjælen fri:
De Tusinder af Mile
den farer hjem til Hvile
og spejler sig i Drømme,
jeg trode længst forbi.

Blaaregn.

Hvad er det for en Sommer,
der gyldendiset kommer
og smiler for min Rude
og dugger for min Dør?
Den skønne Kyst derude
med grønne Skove vinker,
og Sundets Sølvstrøm blinker
og bølger bort i Sang.
Aa, denne dybe Klang!
Saaledes har jeg aldrig
aandet eller levet .
— saaledes har jeg aldrig,
aldrig elsket før.

Mod Evighedens Kyster,
saa blaa som Ametyster,
en Klokkeklang af Himmel

krystalklart sagte dør.
Den Tone gør mig svimmel,
den løfter mig mod Højder,
hvor blaa Keruber fløjter
paa Evighedens Sang
— aa Gud dog, for en Klang!
Saaledes har jeg aldrig
aandet eller levet
— saaledes har jeg aldrig,
aldrig elsket før.

Hvad er det dog for Nætter,
hvis milde Stjerner fletter
mit nøgne Tungsindshjerte
et perlestukket Slør?
Aa, lykkefyldte Smerte,
aa, sig mig, har jeg sovet
med Stjerner om mit Hoved
og drømt, at jeg var død,
en Stjerne i *dit* Skød?
Saaledes har jeg aldrig
aandet eller sovet
— saaledes har jeg aldrig,
aldrig elsket før.

Hvad er det for en Sommer,
der alfefodet kommer

og aander paa min Pande
og minder mig for Mund?
Aa, det er dig, Johanne,
Livsalige og Søde,
der vakte fra de Døde
min Længsels stumme Sang
— aa, hør endnu en Gang:
Saaledes har jeg aldrig
aandet eller levet
— saaledes har jeg aldrig,
aldrig elsket før.

Blaareggen stille visned —

Den hang som død at se
en Morgenstund, jeg vaagned
i Thehus Numer tre.

Tilside Væggen skødes,
og jeg saa Solen fødes
bag Skræntens Blomstersne
— da hang min Blaaregn visnet,
et blegnet Lig at se.
Og i mit Hjerte isned
en gammel ulægt Ve,
der lønligt havde fulgt mig
til Thehus Numer tre

og dør usynligt dulgt sig
lig Fujis hvide Sne.

Men nu var Fuji borte
og stod ej mer paa Himlen
— jeg saa kun Tranen krese
i taagefjerne Baner.

Jeg stirred ned i Stimlen
af Iris, der skød Ham
og stritted violette
som silkekruste Faner
omkring den grønne Dam.

Da tripped frem i Gryet
saa morgenfrisk fornyet
min lille Nattefé
— frem af sit Bambus-Stræde
— en Kolibri i Bur.

Hun bar min gyldne Kæde
og havde laant mit Uhr
og blussed blidt af Glæde

og hilste ved at le
og skænkede mig i Koppen
den skummende grønne The.

Dit Hoved har du sænket.
Du staar, som du var lænket
til mig ved tusind Ting.
Du fingrer ved min Kæde
og nikker ømt til Perlen,
der skinner i min Ring.
De sorte Lokker blinke,
og du har naat at sminke
din lille Purpurmund.

Du ligner En derhjemme,
som jeg kan aldrig glemme,
men ser i samme Stund.
Du maned frem et Minde
og fik det til at skinne
som Fujis hvide Sne
her i dit Blomsterrige
i Thehus Numer tre.

Ja, Shinju, lille Pige,
om end jeg vilde gerne,

der er en anden Stjerne,
som har min Bane lagt.
Og nu maa jeg gaa fra dig,
om end jeg holder af dig
og aldrig faar det sagt.

Vi strejfedes som Svaler,
der kun i Kærtegn taler
og mødes let i Luften
— et Nu de sammen dukker
og stryger bort igen.

Er det en Streng, der sukker
hist i din Samiséen?

Nu gaar jeg bort med Duften
af Salven i dit Haar.
Jeg ser, at du forstaar,
at jeg for altid gaar.

Det dugger i dit Øje:
Du retter paa min Trøje
og knapper til min Vest.

Og Uhr og Kæde klingre
igen mit Hjerte næst.
Du glatter mig saa nænsomt,
din Kind er rød som Ribs,
og dine buttede Fingre
maa føle paa mit Slips.

Shinju, min Fugle-Veninde,
du er kun god og Kvinde,
du kender ikke Skammen
og endnu mindre Svig.
Vi to skal aldrig sammen
paa Pinebænken spændes,
skal aldrig skinsygt skændes
og føre Kønnets Krig.
O, skøn paa denne Naade:
Du skal mig ej forraade,
jeg har dig ej forført.
Shinju, du Barnerene,
det blide Ord alene
af min Mund har du hørt.

Din lille Mund har stille
min Sjæl i Glemsel dyppet
et dejligt Foraarsdøgn
— og jeg har aldrig dryppet
dit Øre med en Løgn.

Forstaar du, jeg vil gaa?
Du dine Fingre fletter
i mine, mens du sætter
de sidste Ringe paa.
Du alle tre har prøvet
paa dine Fingre smaa
og drejet dem og tøvet,
som gik din Sjæl i Staa.

Se Perlen, lille Shinju,
den maa du ej forlange,
men denne lille Slange
med Øje af Rubin,
den Ring skal være din.

Du jubler højt af Glæde,
vil baade le og græde,
kan knap dit Øje tro.
Ja, bliv nu blot herinde
— i Dag jeg selv kan binde
min Sko og Nedgang finde
fra din Verandabro.

Endnu af Fryd hun lo.

Da ser hun op og fatter
og standser i sin Latter,
og purpurrød i Panden
hun løber frem til Randen
af sin Verandabro
og ud imod mig klynker
og blodrød sammen synker
og hulker bort et Skrig

— Ulykkeblomsten lig:
Kameliablomsten falder
til Jorden med et Suk
— et Hoved for et Hug.

Farvel, du Nippon-Datter,
jeg tror, vi mødes atter,
vi ses en anden Gang.

Ja se, nu har jeg mødt dig
i denne lille Sang.

PAA VANDRING.

Af Længsel mod Forandring
Japan paa Folkevandring
bestandig travet om.
Hør, alle Gader klapper,
og alle Munde plapper
om Nyt, hvorfra de kom.

Et Folk, som altid rejser
— de, som af Ungdom knejser,
og de, som krøget gaar.
Selv fattig Samuraien
med Bonden Følge slaar:
Naturen er vor egen,
og skøn er Landevejen,

og fyldt hver Helligdom
med Kunst, der spørges om.

Af Træthed ingen pylrer,
men alle fremad mylrer
med Muskler som af Staal
imod de skønne Maal.
Naar Himlen faar et Anfald
og bruser som et Vandfald,
har man sin Olieskærm.
De gule Paraplyer
den blanke Væde spyer
og flokkes tæt i Sværm.
Snart tørrer Solen Skindet
og varmer atter Sindet,
Fodgængerskaren ler
og pudser sine Fjer,
og Bønder klædte gaa
som i et Tag af Straa.

Højt over Broens Bue
er der et herligt Skue,
hvor kække Karper springer
ad Strømmen op og tvinger
sig mod det stejle Fald:
At vandre *opad* Fossen,
det er en Karpes Kald.

Og hver af Japans Sønner
i uforfærdet Trodsen
en Karpe ligne skal.

Tit, hvor en Kilde rinder,
en Blomstergren man finder
indstukket i dens Væld
— det hvide Sneflor skinner
til Hilsen og til Held:
Aa, skynd dig, kære Vandrer,
før Vaaren sig forandrer!
Aa, skynd dig dog at komme,
hvis du vil se mit Blomme-
træs hvide Brudedragt
med Solens Flimmer lagt.
Aa, skynd dig, vil du se
min Kirsebær-Allé,
hvor ned fra alle Kroner
der drysser Duft og Toner
af solfaldsfarvet Sne
— et Trylleland at se!

Og alle fremad skridter
til ny Natur-Visitter,
mens Livet slaar i Vellyst
sin høje Himmelstreng.

O rødmende Musik, o
Natur i Brudeseng!
Nu gælder det at gæste
det skønneste og feste,
mens Stunden er belejlig.

„Dog, før du gæsted Nikko,
brug ikke Ordet dejlig!“

NIKKO.

Der blinker Fjæld og Floder
og Porte og Pagoder,
sølvhvide Vandfalds Brusen
og Kryptomériers Susen,
bag Stammesøjlers tusend-
aarsgamle Tempelhær
Gravslotte for Shoguner:
Bevogtede Pavluner,
hvor mellem gyldne Porte
og himmelhøje Trær
man bliver langsomt borte,
og op ad Klippetrapper
kun Fod for Fod man klapper
og vandrer En for En
til tavse Mavsolæer

med Dødens Bronzeporte
og Alterbord af Sten.

O, her er rigt paa Glæder,
ad hvilken Dør du træder,
i gyldne Shinto-Sale,
hvor ingen Billeder tale
og ingen Buddha bor.
Dybt i et Spejl alene
den store Tomheds rene
Intethed stille gror.
Se, røde Lak-Pæoner
den flade Himmel kroner,
mens Guldpapir i Strimler
som Offergaver bimler,
og stumme Føniksfugle
har Evigheden kær,
og Krysantemer gule
i Lofterne sig skjule,
og gyldne lukte Skrin
paa evig Løndom bær.

Se, truende Dæmoner
ved hver en Indgang troner,
trofaste Himmelhunde
med brede Djævlemunde

Blaaregn.

— een spilet op til Glam.
I blodig Mønje ham
Vindguden bærer Stormen
indspærret som i Formen
af langstrakt Posetarm,
og Tordenguden skræmmer
bag Bur af røde Tremmer
med Blik, som giftigt skolde
— en Ring af Messingskjolde
nedbrælrer Lynets Larm.

Ja, ve dig, du, som vover
dig Kobbertærsklen over
og krænker Templets Fred:
Du hører Gulvet knage
for hvert et Hosefjed
og ser en djævelsk Drage
fra Loftet lure ned
— det Dragen er, som brøler
for hver en Knirkefjæl
og stirrer dig ihjel.

Aa Snak, selv Præsten føler
dens Trusel som en Spøg:

Nej, intet ondt skal ske dig
— han ler og byder The dig,
er glad for dit Besøg,
og takkende han grynter
for dine Offermynter
og viser dig omkring
til Templets skønne Ting.

Ja, se derhenne over
den Dør en Kat, som sover
— en gammel Mesters Kunst —
og andet Steds en Tiger,
der ned til Søen sniger
rødt brølende af Brunst.
Hist ses paa Flugt en Hejre,
her Ørnene sig lejre
i Fyrrens Kvistekurv,
og her en ussel Spurv
bag snebetyngte Pile
sig sætter træt til Hvile
og skutter sig af Skurv.

Og kære Gud og Skaber,
jeg tror, jeg mig forgaber
i disse hellige Aber,

de fromme, kære tre,
der højt til Spot og Spe
for Verdens onde Bavl
er sat paa denne Gavl.

Den ene stopper Øre
for intet ondt at høre
af Sladren, som gaar rundt.
Den anden tungebunden
sig holder fast for Munden
for ej at tale ondt.
Den tredie dækker Øje,
at ikke den skal døje
det, som gør ondt at se:
Vidt bragt til alles Kundskab,
at den almene Ondskab
de hader alle tre.

Ja, du min Gud og Skaber,
hvor disse fromme Aber
gør Mennesker til Skamme,
gør Mennesker til Spe.
Dem gad man med det samme
hjemflytte og i Ramme
paa vore Gavle se.

De Abefagter stamme
en Takt, vi bør annamme
— Noblessens ABC.

De stolte Kryptomérér
om Templerne staa Vagt.
Naturens blaa Mysterier
i deres Skjul blev lagt.
Fra deres gyldne Kogler
en hellig Susen kogler
over Jeyasus Knogler,
der under Nikkos Løv
hensmuldrede til Støv.

En Himmellyd af Bjælder
fra Lotusblomster vælder
hejst paa et gyldent Spær:
Sorintos Kobbersøjle
har spændt sin Skræmsels-Bøjle
til Værn mod onde Aander,
at ej de kommer nær.
Og tusind Sten-Lanterner
om Tempelfreden værner,
saa Guderne kan bo
i uforstyrret Ro.

Se, over Flodens Leje
den røde hellige Bro,
et festligt aflaast Eje,
lagt for Mikado-Veje
i skøn Zinnober-Lak,
ufarbar som en Regnbu,
der over Fossen trak.

Nu er min Rundgang endt.
Som Nikkos gamle Helgen
bestiger jeg en Skrænt
og staar mod Himmelkuplen
og Nikkos Bjerge vendt.

Fra oven Blomster regne,
det dufter allevegne,
og overalt heroppe
jeg ser de skønne Toppe
af Horisonten rage:
De fire Guders Bjerg
— og den azurblaa Drage —
— den mønjerøde Fugl —
og dør den hvide Tiger —
og dør den sorte Kriger
i Skyggens dunkle Skjul.

Da højtidstoner Gongen,
da ser jeg Himmelkongen
— o „for det dybe Sand“.
Og fjernt i Vesten ude,
hvor Nikkos Bjerger lude,
i Solfalds Paradis
Amida stille trone
i Evighedens Zone
— Guddom for Lysets gyldne
og grænseløse Dis.
I Himmelglansen svæver
den Gud, som aldrig hæver
sit sænkede Øje mer,
men sine to Pupiller
har lukt om Lysets Kilder —
og alle Soles Svulmen
og selv den mindste Ulmen
i hvert et Hjerter ser.

Nu er mit Sind beredt
til Sang, der vidner vægtig:
Brug ikke Ordet prægtig,
før du har Nikko set.

YOSHIWARA.

En Rad af Riksja-Lygter
ind gennem Natten flygter
som Ild, der gnistrer bort.
I Yedos Labyrinter
det fyger tæt med Splinter
af Raab, der krydses kort:
Hej-hej! — Ohej! det klinger,
og Riksja-Kulier tvinger
hinanden sig forbi
og bøjer skarpt om Hjørner,
hvor ingen sammen tørner
trods Svingets smalle Sti,
skønt Folkestrømmen stimler
og Vandrelygter bimler
langs Boderne, der vrimler

af Varer som af Spi.
Lugt som af Heksegryder
i tusind smalle Gyder,
hvor Trækulsgløder syder
og harsk Stenolie-Stank.

Hej-hej! — Ohej! Jeg farer
afsted blandt Mummeskarer,
blandt Aasyn abelumske
og ubestemt uhumske
Udstillingsvarers Brank:
Brun Mad, der stegt og syltet
i Lage ligger byltet,
Tørfisk, som lugter svovlet,
og Tang, der sammenskovlet
langs Stillehavets Bræm,
er lagt som Livret frem.

Hej-hej! — Ohej! Tilside
radmagre Mandfolk glide
med Fjæs i furet Malm.
Fra alle Smøgers Kroge
der vrimler spotske, kloge
Buddha-Disciple frem
fra Fattigdommens Halm,
som havde her i Skyggen

de hundred Rakan Hjem.
De lave Huses Tuer
af Ildflu-Lygter luer
og summer som af Lyst.
Og Kulihesten klapper
afsted paa springske Labber
med Stangen for sit Bryst
og løber, saa det gunger
sprængfærdigt i hans Lunger
i langstrakt Luntetrav.
Mens Sveden strømvis siler,
hans Tandrad Luften filer
med Syngen som en Sav.

Hej-hej! — Ohej! Han syder
igennem hundred Gyder
og skærer mod sit Maal,
indtil i Traad han glider
med Hjul fra andre Sider,
der søger samme Baal:
Hej! Det er Yoshiwaras
guldblanke Nattemaal.

Er vi da Møl, som lokkes,
et Fugletræk, der flokkes

omkring et Fyrtaarns Blinker
i dragende Begær?
Hvad er det dog, som vinker
den store Riksja-Hær,
der frem af Mørkets Revner
fra alle Sider stævner
imod et magisk Skær?
Et Skær af Brand i Natten
— derunder brænder Skatten:
de tusind Kvindeskød
tilfals for Guldets Glød.

Elskovens Legioner,
besatte af Dæmoner,
mod Nattestaden søger,
hvor tusind skønne Skøger
har rede deres Skød
for Guldets dunkle Glød.

Højt Yoshiwaras Porte
ildtegnet har derborte
et festligt buet Aag,
hvorunder alle strømmer
og Riksja-Toget tømmer
i Helvedgrydens Kog.

En gylden Gade skinner
med Blus paa Tag og Tinder,
højt farvede af Stjerner,
med Svaj af Blomst-Lanterner,
som Sole lyser i.
Se, Flag og Vimpler smælder
hen langs de aabne Celler
af festoplyste Kuber
med Summen som fra Struber
af Dronningbi ved Bi.

Og langs med gyldne Bure
Besøgerne sig skure
og stirrer ind ad Tremmer,
hvor ingen sky sig gemmer,
men lagt i aabent Hi
de skønne Skøger lure
i stive gyldne Hamme
med Glorier af Kamme:
I Burets Gitterramme
Elskovens tigertamme,
duftblaa Menageri!

O Geisha-Krysantemer!
O Fabel-Diademer!
O Kolibri-Poemer
i Regnbu-Spektres Glans!

For hver en miltsyg Hamlet
al Kvindeskønhed samlet
i Ædelstenes Krans.
Et Elskovssug af Brynde,
et Drag af Jomfruynde,
der daarer Sind og Sans.
Snart uskyldsrene Pander,
snart Blik, der Gifte blander,
et Smil, der lokker Hanner,
en Haand, der vinker: Stands.
En Moskus-Kat, der pludrer,
et tolvvaars Barn, som pudrer
sin Kind for første Gang.
En, der erfarent blinker,
og En, som Læben sminker
med rød Pomadestang.
En, som polerer Negle,
En, der i Dobbeltspejle
faar Haarets Kuppel sat.
Og En, som tænder Piben
med skælmske Øjnes Griben
i mine stille fat.
Og En, som smægtende dovner,
mens Haaret skytungt bovner,
sort som en indisk Nat.

O skønne Dyr, som sitre
bag disse gyldne Gitre,

I kender Elskovskunstens
vellystigsøde Drik,
og klart beskinnet Brunstens
mysteriedunkle Drifter
i slidte Furer skrifter
den Visdom, som I fik.
I sidder dør i Bure
for tigertyst at lure
paa Byttet, Skæbnen sender,
paa Brynden, som I tænder
i Blod, der gaar forbi.
Og Eders Fyrfad gløder,
og Gæsterne I møder
som skønne aabne Skød
tilfals for Guldets Glød.

Selv Burets gyldne Grube
er som en kostbar Kube
af Kunsten fattet ind:
Se, grønne Bambusskove,
hvor gule Tigre sove
i flammestribet Skind.
Skældækte Drager klirre,
og Ørne lynskarpt stirre,
og Svaler hastigt svirre
blandt Pilekviste ind.

Og Burets Gulve gløde
af Purpurtæpper bløde,
hvor hvide Fødder synker
som Killinger i Mos,
imens den Skønne rynker
sin Kimono til Gitret,
hvor Bejleren staar hos.
Nu banker hun mod Tremmen
sin Pibe af Metal
og kvidderløfter Stemmen:
Mossiu! med kælent Kald
— en guldklædt Anekdote,
der dovent giver Pote
igennem Gitret ud,
og spinder om mit Haandled
sin silkekøle Hud.

Fra hvert et Bur de nikker
og frem til Gitret vrikker
og smiler dine Sanser
i Vellyst-Længsel ind
— de hvide Tænder danser
i Paradis dig ind.

Ja, Fremmede, træd ind!
Her er Billetkontoret,
hvor Rufferen har Ordet

og raaber hæst og højt
med Sprogets Fistelfløj
om sine Ædelstene,
der tindrende og rene
har gemt i deres Skød
al Elskovs stærke Glød:

Her faas den første Barne-
Novices kyske Ynde,
og her den mest Erfarne
i Elskovskunst og Brynde
vil aabne dig en Himmel,
der gør dig gudesvimmel
og gyder i din Aare
en aldrig anet Vin.
Kom, er du ej en Daare!
Gaa ej forbi mit Skrin!
Her kan din Længsel kaare
sig Skønheds bedste Skat
i Staden uden Nat!

Ja, Kattene derinde
saa silkehvide skinne
— de venter uskyldsglade
bag Kimono-Brokade

med Blus i hvert et Blik,
skønt uden Rus af Drik.
I Skær af Gulvets Lamper
Thepotten stille damper.
Sølvpiben ud de banker
i hjemmeblide Tanker
og synes tyst at sige:
Se her en lille Pige
af Finhed uden Lige,
som til *dit* Himmerige
i dette Bur blev sat
i Staden uden Nat.

O falske Uskyldspræg:
en *trofast* Elskerinde!
— man lettere kan finde
et ottekantet Æg.

Dog, Yoshiwaras Marked,
jeg burde fylde Arket
af Lovsang til din Pris,
dagklare Paradis,
Udstillingshal for Kvinder,
hvis Skønhed salgbar skinner
for hver en Elskovstrang,
der ikke lyssky lusker

Blaaregn.

sin brødeskumle Gang.
Thi pludselig jeg husker
Evropas svinske Smøger,
hvor Mænd i skamfuld Brunst
Nødtørftens Lindring søger
hos stakkels skidne Skøger
i røde Amplers Dunst.
Hvor Sansedriften traver
i Nattens Rendesten,
indtil den drukken raver
i Seng paa sorte Ben.
Hvor Venus uhumsk hikker
af Bærmen, som hun drikker,
og gaar som Gadetigger
i Natten ud paa Sjøv;
hulkindet, utugtstæret
hun dukker sig i Skæret
af Skænkestuens Dør
og lever af Begæret
som en Sjakal af Rov.
Jeg ser de Utugtsballer,
hvor Brunsten svimmelt sejler
til hidsende Musik
og Rusen Driften gejler,
indtil den drukken laller
i faunisk Erotik:
Favntag paa aabne Gader
— aa, se de sjofle Lader,
aa, hør de drukne Fnis!

Saa heller Yoshiwaras
natgyldne Paradis,
hvor Driften ikke drikker
og Lasten ikke hikker
og Brunsten ikke ræber
og ikke Vinkys klæber
to Drukne Favn i Favn.

Her bag de gyldne Tremmer
blufærdigblide Stemmer
sagtmodig Ynde gemmer
og lokker mildt til Fest
den anstandsfulde Gæst.
Med høvisk Hilsen smiles:
Her kan en Nat der hviles
— tyst Blomsterbaaden fører
i Elskovsfredens Havn.
Det er, som Sang man hører:
Se her en lille Pige
af Finhed uden Lige,
som til *dit* Himmerige
i dette Bur blev sat
i Staden uden Nat.

LANDSKABSHAVEN.

Paa Bjergets Sydskrænt grave
vi vil en Landskabshave,
skønt Jorden fylder næppe
stort mere end en Skæppe
og knap halvhundred Alen
den strækker sig i Dalen,
før den Granitten naar.

Lysgrønne Ørnebregner
ned over Klippen regner,
og Stenene er vaade
af tynde Vandfaldstraade
som Spind af sølvhvidt Haar.
Om Stier, aldrig traadte,
op til en Tufstens Grotte

Azalea-Buske blomstre
med Stænk af Rødt som Sminke.
Et Svaj af Bambusplanter
gror tæt langs Dalens Kanter
og lokker Spurv og Finke.

En lille Dam kan blinke
maskeret som en Sø
blandt alenhøje Klipper
i afstemt Perspektiv.
Og fra en Lysthus-Celle
hen ad en mosset Helle
blandt Lotusgrønt og Siv
tre korte Skridt man tripper
ud til en bitte Ø,
hvor Hængepile daske
og smaa Skildpadder smaske
i Luften efter Myg.

Paa Øen staar man tryg
og ser paa Kiselstene,
som Søen skylled rene,
og ser en Sten-Lanterne
fortune i det fjerne
og to Pagoder smaa
i Horisonten staa.

Vi maa tilbage gaa.
Her slipper Mos og Græs
og tungt sig taarner Sandet:
et Øde vildsomt dannet
— en Ørken af et Læs.
Jeg sænker mine Øjne
og ser kun Sandets nøgne
og trøstesløse Hvidt.
Jeg hører Sandets Knasen
og naar igen Oasen
i tvende korte Skridt.
Her ser jeg høje Lønne
med findelt Løv sig grønne
omkring den gamle Rønne,
hvis Tag er brunet Straa.

Her vil jeg stille staa.
Thi nu er Haven færdig,
en Landskabskunstner værdig
og fyldt med Fjæld-Mystik.

Her kan man gaa og drømme
og føle Himlen strømme
med Sfærernes Musik.
Her kan i Pavillonen

man lytte tyst til Gongen
fra Kwannon-Templets Indre.

Stort vokser af det mindre,
stort kommer af det lille
og Havet af en Kilde:
Her er det godt at gaa,
og her er godt at dvæle
for Eneboersjæle,
der elsker at erindre
og stræber at forstaa
— i høj og hellig Glæde.

Her er et Aftensæde,
hvor højt mod Himlens Blaanen,
man kan betragte Maanen.
Og her en løvgemt Vraa,
hvor man de stille Fiske
ved Nat kan høre hviske
blandt Nøkkeroser blaa.

De tyste Timer gaa —
o lær dog at forstaa:
En Verden sluttet inde

som i en Nøddeskal
— en Fantasi, et Minde
om Fjæld og Fossefald
— en vild og ru Natur
i Havens lille Bur
— hvor Træerne kan lytte
til mine Tankers Fred
— og jeg min Gang kan knytte
til Evighedens Fjed.

En Dværgfyrr, grøn af Sommer,
i Urtepotten staar:
Den maaler femten Tommer,
men tæller hundred Aar.
Den strækker sine Grene,
dens Stamme skønt sig krøger,
den Himmellyset søger,
fuldkommengjort alene
i sine spinkle Maal

— et Skovtræ i en Skaal.

DE FLYVENDE KARPER.

Mild Sake-Vin jeg drak i
det skønne Nagasaki
og stopped fin Tobak i
min Pibes lille Skal.
Fra Bronzehest-Terrassen
jeg stirred over Massen
af graa og lave Tage,
der stolpebaarne stage
sig op mod Fjældets Fald.

Dybt nede Havet glimter,
og hvide Panserskibe
i Solen kviksølv-flimter.
Og Dampbarkasser pibe
og Fisker-Djunker sejle;
Synsranden skaaret drager
staalblaa sin Klingerand.

Rismarker under Vand,
hvidblinkende som Spejle,
med Plantevimpler flager
imellem Digers Ler.
Og kuberunde Høje
sig kupler for mit Øje,
og Bambusskove vaje
og Sagopalms Fjer.
Og Fyrretrær dreje
sig, knækt i Zigzag-Knær.

Jeg aander Løvets Hvislen
fra mørke Kamfertrær,
jeg aander Vandets Duften
fra hundred Kildevælds
balsamisk blide Rislen.
Hvor herligt stryger Luften
fra Bugten højt til Fjælds,
som svulmed selve Havet
til Vejrs i denne Time,
som stod en Bølgedønning,
som stod en Fiskestime
hen over Tag og Mønning.

Ja, se dog: Alle Huse
har oprejst slanke Master

— et Fiskevod de trak i
det ganske Nagasaki,
og Fisk som i en Ruse
hen over Byen bruse,
for Vindens salte Strøm.
En Fiskestime haster
med Sus som Æolsharper
hen over Tag og Mønning
for Vug af Vindens Dønning
— en eventyrlig Drøm.
Aa, se dog, det er Karper,
som bovner over Byen
— et højt og herligt Syn!

Ja, det er Japans Fædre,
ja, det er Japans Mødre,
som deres Sønner hædre
— og Søstre deres Brødre
og Kvinder deres Mænd.
De fejrer Foraarsfesten
med Karper hejst i Blæsten
højt paa en Fanestang.

Hør deres stolte Sang:
Se, disse store Karper
forkynde skal som Harper,

at dette Hus har Sønner,
som løfter Slægtens Arv,
at dette Hus har Sønner,
hvis tapre Hjerter skønner
paa Fædrelandets Tarv.

For hver en Søn, vi ejer,
os varsles større Sejer.
Vi hejser ham en Karpe
i Dag til Pryd og Sir
af silkesejgt Papir.
Vi maler Øjne, Finnør,
saa de i Solen skinner,
vi bygger Svælg og Gæller,
saa de i Luften smælder.

Og er han voksen rigtig,
af Alder værnepligtig,
vi rejser ham i Toppen
af Bambus-Løv en Dusk.

Se opad, Dreng, og husk:
Det sætter Staal i Kroppen

i uforfærdet Trodsen
at vandre *opad* Fossen
— det er en Karpes Kald.

Og hyer af Japans Sønner
i Dødsforagt og Trodsen
en Karpe ligne skal!

FUGLEBURENE.

Paa spidse Klove tripper gennem Støvet
Kineserinder henad Pekings Gader,
„de gyldne Liljer“ stolprer støt og øvet
og Trekant-Spor som Raadyr efterlader.

Guldblomster vipper i det sorte Haar,
og Trøjen glimter af Libelle-Silke,
et lysblaat Bændel tæt til Anklen slaar
de hvide Bukser om de spidse Stilke.

Dér kører Mandarinen i Karét
med Vidsmsknappen, han kan aldrig tabe;
han smiler som en selvbevidst Profet
og ser paa mig som paa en fremmed Abe.

Forriderne med lange Svøber piske
de smaa mongolske Heste i Galop.
Guldskilte dingler foran alle Diske,
med Kugler regnes i hver lille Shop.

Se, unge Mænd i Riksja-Karriol
med Tænkerpanden bleg og højtbarberet,
af Viften skærmet mod den skarpe Sol,
i Luften stirrer filosof-blaseret.

Mantsjuer, fede, med Fuldmaanetræk,
højt teatraliske som i Helteroller,
igennem Snavset skrider værdigt væk
og med Foragt en Evropæer skolder.

Filtstøvlet Politi med Stave staar,
en Messing-Sol paa deres Straahat spiller.
Med Hagebaand og stor Kapothat gaar
Studerterne med store runde Briller.

Se Tiggerlavets Oldermænd, behængt
med Laser som en Snavsets Hjemmeføding,
i Mudder døbt, med Uhumskhed befængt,
en Kejser med Tribut fra hver en Mødding.

Her maatte Skidtet muges med en Skovl
— i tykke Kager kan det Færdslen stoppe.
Der staar en Stank og Os af Sved og Svovl
fra dette Mylr af nøgne Overkroppe.

Se, Spisepinde stanger Ris i Mag.
Blandt sorte Svin forpjusket Fjerkræ kagler.
En Rejsevogn med Bomulds-Tøndetag
skumpler paa Hjul af Middelalders-Nagler.

Det gnistrer fra Pailu'ers Teglglassur,
og Fæstningstaarne højt med krumme Tage
paa Muren rejser deres Stokværk-Bur,
dæmonbeskyttede af Hund og Drage.

Mur overalt — Mur om Tartarerstaden,
og Kejserstaden skilt fra den paany,
og Aandemure stillet midt paa Gaden,
og Mur, som hegner den forbudte By.

Et Pavketaarn Mongolerne har bygt
i Khanens By; dets Rækværk raadne smulre,
og Støvet har sig sænket tommetykt
paa Pavkerne, der aldrig mer skal buldre.

Se, Glimt af Trær i den forbudte By
mod Tagenes de endeløse Masser.
En hvid Pagode stiger højt mod Sky;
blandt Bjerge skimtes Sommerens Paladser.

I uforfalsket Tusindaars-Kultur
staar Livets gamle Sang fra alle Munde.
Kineseren gaar om med Fuglebur,
som vore Damer gaa med Skødehunde.

Højt over Peking hvide Duer synger,
i Solen blinker deres Vingekor.
Her sælges Falke, samlede i Klynger;
Børnene leger med en Spurv i Snor.

Med Fuglesang man Stemningen forstærker:
Naar Venner mødes, hilser de med dem
og lytter glade til hinandens Lærker
og holder henrykt Nattergalen frem.

Til Gensynsstævne og til Afskedsgilde
man bringer med sin bedste Sang-Dressur:
Da slaar det lille Dyr sin bedste Trille,
og højt man hilser med sit Fuglebur.

Blaaregn.

HIMLENS TEMPEL.

Kina har ingen Kejser mer,
og Himlen ingen Søn.
Og ingen mer de Telte blaa
i „Jordens Midtpunkt“ op skal slaa
— mod Himlens aabne Kuppel
er sendt den sidste Bøn.
Kina har ingen Kejser mer,
og Himlen ingen Søn.

Bag okkerrøde Mure
Livstrær i Urskov gror.
Ugræsset vajer højt og tykt,
Tomheden hviler tempeltrygt
paa hvide Sten-Terrasser,
hvor ingen sætter Spor.
Bag okkerrøde Mure
Livstrær i Urskov gror.

De otte Kejser-Aner
er stængt i deres Hus,
de sover under Dødens Segl
og under Tag af havblaa Tegl.
Igennem Purpur-Tralværk
gaar Evighedens Sus.
De otte Kejser-Aner
er glemt i deres Hus.

Nord-Altret dybblaat taarner
tre Tag mod Himlens Skyr.
Et Tusindben var kravlet op
til Kuplens gyldne Kugletop
— da nedfor Himmellynet
og brændte Taarn og Dyr.
Og rensed steg det atter
dybblaat mod Himlens Skyr.

Her rejses Himlens Alter
platformhøjt over Trin
hvor Marmor-Rækværk Rundkres slog
af Drageslyng blandt Skyers Tog.
Paa tre Terrasser Altret
er rejst for Landet Sin.
Hvidt stiger Himlens Alter
platformhøjt over Trin.

Men Altret selv usynligt
maa søges i det Blaa:
Er kun det rene Himmelhvælv,
der hviler evigt i sig selv,
mens Maane, Sol og Stjerner
som Kuppelkerter staa.
Thi Altret selv usynligt
maa søges i det Blaa.

Kina har ingen Kejser mer,
og Himlen ingen Søn,
der knæle kan i Bøn for Regn,
for Høst og gode Himmeltegn
— mod Himlens aabne Kuppel
er sendt den sidste Bøn.
Kina har ingen Kejser mer,
og Himlen ingen Søn.

DYNASTIET MING.

Med en Pomp, som kun tilkommer Helten,
Dynastiet Ming er draget i Felten.

Mellem Rækker med opplantet Værge
drog de ud til de vestlige Bjerger.

Mens det himmelske Folk gjorde Front,
drog de ud mod den blaa Horisont.

Støvet rejste sig tykt over Dalen,
da de blinkende stævnede mod Valen;

da Himlens uforlignelige Sønner
brød op under Trommer og Bønner.

Med et Følge, som tilkommer Helte,
drog de ud til de evige Telte.

Iblandt Bønder, som hakker og tærsker,
drog i Marken de, Hersker efter Hersker.

Gennem Porte og Marmor-Pailuer
en Kohorte af kejserlige Buer.

Over Kinas de guleste Floder
gik de bort til de gyldne Pagoder.

Gennem Ørkner og lerklinte Byer
til et Kloster for smaragdgrønne Skyer.

Ud mod Bjergsneens evige Smelten
Dynastiet Ming er draget i Felten.

Se, en Hærvej blev lagt over Sletten
for det langsomme Tog af de Tretten,

der drog ud imod Bjergenes Ring,
Dynastiet — Ming efter Ming.

De blev baarne i hvide Palankiner
gennem Rækker af høje Mandariner.

Mellem Hattenes Ædelstensknapper
drog de op ad de evige Trapper.

Dynastiet Ming er draget i Felten
med den Pomp, som kun tilkommer Helten.

Gennem Rader af stirrende Dyr
drog de bort til de blomstrende Skyr.

Mellem Vagter i prangende Dragter
til Møde med de øverste Magter.

Over Sletten endnu staar at se
hele Følgets forstenede Allé.

To Geledder af tavse Kolosser
— Skildvagter, som Tiderne trodser,

sat til Pomp for de himmelske Helte,
der drog ud til de evige Telte.

Se de vilde fantastiske Løver,
som barbarisk andægtige tøver.

Fabeldyr og Helvedeshunde
uden Glam i de stentunge Munde.

Kamelernes puklede Blokke
— intet Bud kan af Hvilen dem rokke.

Se, tungsindige Kæmpe-Elefanter
deres Snabler i Stengrunden planter

til Ære for de henfarne Helte,
der gik ind i de himmelblaa Telte.

Og i Spidsen, som Hæertogets Blænkere,
fire tavse og stenhugne Tænkere

ser endnu Dynastiet passere
af de Ming'er, som ikke er mere.

Under Bjerget i lukkede Lunde
efter Livsslaget stille de blunde.

De, som Riget bar paa Almagtens Skuldre,
bag de tommeste Gravhaller smulre.

Her huserer kun Firben og Gekko,
og kun Græshoppe-Sang laver Ekko.

Og i Templerne Æsler og Geder
efter Stald mellem Søjlerne leder.

Her er stille og øde af Gru
— ak, her hviler den store Yung-lu.

Trindt i Skjul under Bjergenes Ring
sover Kejserne — Ming efter Ming.

Dynastiets de henfarne Helte
gik til Ro i de himmelblaa Telte.

Over Sletten endnu staar at se
hele Følgets forstenede Allé.

NANKOV-PASSET.

Jeg har vandret paa den evige Mur,
Vægtergangen om det himmelske Rige
— snart ad Klippen den stejler som en Stige,
snart den styrter i den stenede Ur.

Som en Murkrone udelt og hel
over Bakke og Dal den sig bukler
og bespænder de højeste Pukler
af Bjergkædens hvilende Kamel.

Jeg har krøbet paa Muren som en Myg,
jeg har kravlet som en vingeløs Bille,
der kan gemme sig bort i en Rille
af denne Kam over Bjergenes Ryg.

Bastioner for hvert hundrede Skridt
lig Kykloper ser ud mod det fjerne,
men kun henfarne Skygger dem værne
af de Horder, som i Græsset har bidt.

Mod Tartarernes hærgende Hær
blev den bygt over Hundreder af Mile
som et Skjold mod de flygende Pile
og mod Stenenes haglende Vejr.

Jeg kan høre de hylende Glam
af Mantsjuer, der kastes tilbage
med et Hug af den himmelske Drage,
naar den stritted sin skællede Kam.

Millioner af Sten lagt paa Sten
Myriader af Liv maatte sluge
for at lægges i Fuge ved Fuge
— nu er glemt de, hver evige En.

Kun en Port og et Pas, som et Bor
gennem Klipperne ud maatte bane
— og en slentrende lang Karavane
gennem Passet gaar ud imod Nord.

Et uendeligt Taalmod at se:
Over Asiens uhyre Sletter
Fod for Fod den i Maaneder sætter
for til Moskov at bringe sin The.

Gennem Passet de mylrende Faar
søger ud til de græsrige Vange,
og det himmelske Folk som en Fange
gennem Porten paa Vandringer gaar.

Aa, besæt denne vilde Natur
med Soldater i pansrede Rader
— alle Kinas utalte Myriader
kunde staa paa den evige Mur.

Men det himmelske Folk hader Krig
som en blodig og raa Forurening
— denne Fæstning blev kun en Forstening,
og den evige Mur ligger Lig.

Aldrig mer skal her rasle af Staal,
aldrig mer skal her hvine med Buer
— paa hver Mark ligger fredede Tuer,
hvor de Døde har naaet deres Maal.

Denne Mur var et Paradis-Hegn
for et Folk, der kun bruger sin Hakke
i en Kamp mod den stenede Bakke
og kun ønsker den signende Regn.

Den skal ligge, den evige Mur,
som et Minde om Sjæle, der trode
paa et Rige saa lukt som en Klode
og paa Fred i et afspærret Bur.

Og naar Jorden engang bliver lam
og gaar ind til den evige Hvile,
taarnet op over Hundreder af Mile
skal den staa som en stivfrossen Kam.

Og en Gæst paa den evige Mur
fra en Stjerne dens Mening vil ane:
Over Bjergenes rutsjende Bane
vil han køre en svimlende Tur.

KÆMPEKLØFTEN
GRAND CANYON I ARIZONA.

Jeg saae Dine Troner,
O Almagt! — og stirrede længe.
Johannes Ewald.

Hvem tog mig op paa denne stejle Rand,
hvor røde Tinder af et Ørkenøde
optaarner tusind Templer tændt i Brand?

Hvor Klippetroner tyst i Solen gløde,
Trinpyramider, som Naturen skaber
til Ventested for alle Jordens Døde.

Se, Kloden til sit Hjertekammer gaber,
et Saar i Skorpen skar sit Kæmpesnit,
hvis Blodrand sig i Horisonten taber.

Inferno, ubefolket milevidt,
men Sjæle-hjemsøgt, set i Drøm af Dante,
hvis Seerblik mod denne Kløft har stridt.

Solbaalene med svovlblaa Luer kante
bundløse Dybder, hvor usynligt stimle
de Pinselsdømte og de Rædselsvante.

Et Svælg, hvor Jordens Ørne bliver svimle
og Vingerne til Overfart kun spændes
af Erkeengle fra de høje Himle.

Et Skaberværksted, som af Solen tændes
hver Dag i Blus fra tusind tavse Esser,
mens Jordens Lag keramisk sammenbrændes

af Fortidshaves Skaldyr, der sig presser
til Kalk og Marmor med Krystalglassur,
og miledybt i Bunden Floden messer

imellem Mur af Gnejs i Vandfalds-Dur.
— Ukendte Kilder i mit Hjerte bløde:
Fald ned og tilbed! — Evige Natur,

hvem tog mig op i dette Ørkenøde
og stilled mig paa denne stejle Rand
og lod mig selve Skaberkraften møde

og aabenbared for mig dette Land?

Er dette Landet, hvorum Sagnet gaar,
der glemselsdukket min Erindring griber:
En lille Fugl een Gang hvert tusind Aar

igennem Luften vingebaaret piber
paa Flugt mod Evighedens Demantfjæld
— dør sætter den sig ned og Næbbet sliber.

Kun for hvert Tusindaar, der gaar paa Hæld,
den gæster Bjergets Demant-Pyramider,
saa drikker den af Tidens Vandfaldsvæld

og flyver bort igen, og Sekler lider,
og endelig den faar med Klippen Bugt
— dens Næb til Bunden Slibestenen slider.

Blaaregn.

Da har den akkurat en Time brugt
af Evighedens endeløse Rækker,
og til en anden Klippe tyr dens Flugt.

Er denne Tinde, der af Dybet strækker
sin Obelisk og Afgrundsranden naar,
mon Slibestenen, der magnetisk trækker

den lille Fugl een Gang hvert tusind Aar?

Er dette Stedet, hvor en Skaber hviler
den syvende Dag og ser et fuldbragt Værk,
der endeløst til alle Sider smiler?

Her troner han i Lysets Sejerssærk:
Se, alt er godt! Fuldkommen Verdensnormen
gled frem og storknede sig tæt og stærk.

Hans Skaberhænder var jo Støbeformen,
der smelted Bjerge ud i tunge Masser,
mens Have syded under Jordskælvsstormen.

Vildt taarner sig de vældige Terrasser;
paa brede Nakker bærer Fjæld-Atlanter
i Solen frem de luende Paladser.

Se, alt er godt! Naturens Kraft-Giganter
har foldet Vingerne som blaa Keruber,
der hviler sig paa Kløftens Tusindkanter.

Hør denne Hymne: Op fra Dybets Gruber
til Evighedens Orgel magtfuldt bruser
Tavshedens Sang fra Millioner Struber:

Se, alt er saare godt! Syndflodens Sluser
forlængst blev lukt i dette Kæmpesvælg,
og intet Jordskælv længer Freden knuser.

Storværket herligt steg af Jordens Bælg.
— Se, over Kløften evig Søndag skinner,
og intet bryder denne Arbejdshelg.

Naar Blikket dvæler paa de røde Tinder,
staar Solen stille som i Gibeon,
og flamme-nyskabt Støberanden rinder.

Seks Dages Værk — o stærke Skaberhaand,
som formed dette Fabellands Profiler,
hvad er vel Tiden for din evige Aand?

Se, her er Stedet, hvor et Nu du hviler
den syvende Dag og ser et fuldbragt Værk,
der endeløst til alle Sider smiler.

Her troner du i Lysets Sejerssærk.

Frem gennem Kløftens Bund af Urgranit
tungt Colorado ætser sig sit Leje
og har sig Trapper i Basalten slidt.

I Malstrømshvirvler sig dens Bølger dreje,
og ingen Charon tør i Kano ro
ad denne Stykses vilde Vandfalds-Veje.

Den store Aand i evig Rædselsro
henruger over Flodens skumgraa Baner,
som aldrig skal bispændes af en Bro.

Endnu jo voved ingen Indianer
at følge Strømmens bratte Katarakter
bort mod de fjerne store Oceaner.

Her hersker Underverdnens Genfærds-Magter,
Dæmoner mylre, klamme Taagehænder
med Skumvaadt slaa den dristige Betragter.

Se, Floden viser sine Kæmpetænder,
der Hundreder af Mile Gnejsen aad
og søndermalet den mod Havet sender.

Den store Aand — ja, se den store Daad!
— Rødhuderne begreb Alkraftens Herre
og brast ved Synet i en ydmyg Graad.

... Selv steg jeg ned i Dybderne, som spærre
forgæves Colorados vilde Kog,
der raser fremad lig en Tordenkærre.

Et Nu jeg lytted til dens Vandes Sprog,
der tusindfoldigt gennem Kløften toner.
Et Nu jeg saa det store Skyggetog

af Tidens evigt tabte Legioner.

Paa hvem mon venter disse Kæmpetroner,
der Dag for Dag i evig Solglød raster,
døbt efter Guder eller Faraoner?

Se, Buddha over Cheops Skygge kaster,
Vishnu og Siva vil Kongfutse favne,
„Lysenglens Sti“ sig snor mod Zoroaster.

Et Panorama, højtidsmykt med Navne
og navnløst dog som alt det Pan-enorme,
der evigt maa sin rette Tolkning savne.

Titaner, som vil Himmelhvælvets storme,
men atter i en Afgrund lænkebastet
Omvæltningensplanerne paany maa forme.

Forviisningssted for Aander, som formasted
sig til at gribe det ugribelige,
men tungt til Jord blev af den Høje kastet.

Du Kaos-blaa, unævnelige Rige,
din Tronstol ingen Dødelig besætter,
kun til din Skammel Mennesker kan stige.

Hver Morgen dukker op af Dybets Nætter
din Rad af Troner som til Mønstring stillet,
et soltændt Spejl med tusinde Facetter,

der kaster kun tilbage Solens Billed
— af Lysets Orgelklange gennemskælv
fra Top til Top genstraales Farvespillet.

Violblaat sænker ned sig Himmelhvælvet
i denne stærke Solbrands Purpurdrøm
— Lys-Paradiset, der vil favne Helved.

Apokalypsens vilde Feberdrøm
— hør denne Stilhed, som fra Kløften raaber:
Himlenes Herre, stig herved og døm!

Se, disse Bjerger favner dig som Kaaber
og former dig dit høje Dommersæde.
Og Aanderne, som paa Forløsning haaber,

om Skamlen flokkes, hvor din Fod skal træde.
Se, Klipperne har taarnet Kalk-Tribuner
til dine Erkeengles store Kæde.

Her blotted Tiden alle Jordens Runer
— din Stol er bygt af tusind Syndflodslag.
Befal da nu at støde i Basuner!

Vi venter, Herre, paa din Dommedag!
— — — Da flytter Solen sig en lille Tomme,
og alt er tyst som efter Klokkeslag.

Da svares der: Er Evigheden omme
og jeg forgæves efter Livet lytter,
da først er Tiden til at fælde Domme.

Kender *du* Kraften, som usynligt knytter
Udviklingstraaden mellem Stort og Smaat?
Kender *du* Kløftens første Troglodytter,

de Lag af Spor, som Tiderne har traadt?
Nej, har du Tid at vente, vil jeg røbe,
naar alting endelig er saare godt.

Endnu i Millioner Aar skal løbe
Flodlejerne af Himmelregnen fulde;
utalte Sekler skal endnu jeg støbe

paa disse Bjerger, før en evig Kulde
skal storkne deres rindende Glassur
og Havet islagt høre op at rulle.

Raab da paa Dommedag og stød i Lur,
thi da er Livets Kilde død og brusten
og Pulsen standset i en slukt Natur.

Da glider Solens Flamme mat og rusten
hen over Kløftens Grav, hvor Sjælen hviler
af denne Jord, som flyver glemt og gusten.

De sidste Mennesker blev som Fossiler
i Skorpen af den visne Klode glemt.
Til andre Verdner Skaberblikket iler.

Da toner Jorden som et Klokkeklem
i Himmelløbets Klode-Symfoni,
der til et evigt Samspil blev bestemt.

I Altets Kresgang intet er forbi:
Alt gaar igen — i Livets Hymne blander
Døden sin Paves mørke Melodi.

Alkraften dræber, og Alkraften danner,
men aldrig slappet selve Kraftens Bue
skal spændes under Evighedens Banner.

Fra denne Kløft skal ingen Dommer true,
men som et Varsel om en evig Pagt
Regnbuens hele Ring syvfarvet lue.

Af Universets endeløse Pragt
en Afglans, smeltet ud i Rosentoner,
en Himmeldrøm er for dit Øje lagt.

Ja, disse Tinder er forladte Troner,
der om Keruber har engang sig krummet
med Vingefang som flyvende Æoner.

Er i din Sjæl endnu ej helt forstummet
Genklangen af den Gud, der *anes* blot
som Kraftens Strømning gennem Verdensrummet,

bøj Knæ og hvisk: Ja, alt er saare godt.

STJERNER.

Din første lille Stjerne
sank ikke fra det fjerne
og ikke fra det høje
ned i dit Barneøje.
Fortøjet trygt ved Maalet
du laa, naar Stjernen straaled
fra Moderblikkets Himmel.
Din Sjæl blev ikke svimmel,
du kom kun til at smile
i varm, livsalig Hvile
og suged dig saa sund
af Brystets Kildemund.

Hvad Stjerner var, det vidste
du først, da Granens Kviste

med Julelys blev spækket
og guld- og glimmerdækket.
Hvor var de Stjerner kære!
Og Gud, hvor var de nære!
Hvor blinked de og spruttede,
hvor oste de og futede!
De drypped ned fra Naale,
blev brændt til sidste Straale.
Guldstjernen — tænk, hvor nemt! —
til næste Jul blev gemt.

Men som du voksede siden,
helt stjernefyldt blev Tiden.
Du stod bag Vindvet sikker
og saa de tusind Prikker
nedfinkle tyst fra Mulmet.
Naar Frostens Blomster svulmed,
du tød dem med Munden
og saa bag Rudebunden
dem tindre tavse, milde
som Lygter, tændte silde,
men ikke slukte, før
Smæklaasen gaar fra Dør.

Og du blev stor og moden,
før ud du voved Foden

paa Nattens dybe Enge
og stirred stumt og længe
paa Stjerneoceanet,
som over Himlen baned
sin Hærvejs gyldne Gaader
med aldrig talte Flaader,
der efter Kurser sejle
og Fyr og Forbjerg pejle,
som *vi* er altfor smaa
til nogentid at naa.

Hvad har vi vel at sige
til dette Hav, det rige,
der sluser ud i Strømme,
som Tanker ej kan tømme?
Ak Gud, der er saa mange,
som nogen kan forlange.
Hvor gør det tryk og rolig,
at hver kan faa *sin* Bolig!
At ønsker du din egen
— saa grib i Mælkevejen
og vælg en Sol saa klar,
som ingen andre har.

LÆNGSEL.

(Japansk Motiv)

Ak, Aaret fødtes for at ældes tidlig,
og atter vandre vi i Vaarens Dage,
men fra min Elsker bar den ikke Budskab
— derfor til Vinden maa min Ve jeg klage.

Min Moders Silkelarver bo og bygge
i dunkle Svøb, hvis Fængsel selv de spinde
— saaledes har jeg spundet ind mig i min Sorg,
og tavse mine tunge Taarer rinde.

Ak, lig en Sørgepil mit Haar nedsynker,
naar Mørkningsskyggerne sig triste sænke.
Se, mine Ærmers hvide Flor er vaadt som Sne
af Graadens Dryp, der uophørligt stænke.

Blaaregn.

MUSIK.

(Efter Walt Whitman)

O rgelpibers Klange, højtidsøde,
ud fra Kirken fløjted mig i Møde
Bud fra Kryptens Tusinder af Døde.

Gik jeg om i Skovens Skumring inde,
suste Løvet tungt af Høstens Vinde,
Sukkets Genklang, et forstummet Minde.

I Kvartetten lød en lys Tenor
— men af Operaens dystre Kor
som et Lynskud højt Sopranen fôr.

Elskede, dit Hjerter mumled længe
i dit Haandlede fine Aarestreng;
om mit Hoved laa de tyst og længe.

Under Øret hørte jeg dem kime,
dine Aarer i den tavse Time
som smaa Klokker for mit Øre kime.

HONNINGSANG.

Til Georg Hæberg.

Den hele Have er en Stad,
den Hovedstad for Bier,
der digter paa et Honningkvad
om Duftens Melodier.
Et højt og henrykt Sum — sum — sum
om hver en Nektargrube,
et Vingesvirr, et Strengelum,
en Korsang fra en Kube.
Fra hver en lille Strube
et saligt Lum,
et Sum.

Den hvide Sne paa Slaaenris,
den røde Blomst af Mandel
en Bejlerflok i Tusindvis
vil give Honninghandel.

Det nynner fra hver Busk og Hæk
af gyldne Bier og Humler,
der suger fuld hver Vom og Sæk
og bort beruset tumler —
aa hør, hvor sødt de mumler:
Fuld er min Sæk,
flyv væk!

Frugtblomstrets fagre Dronningstad
befolkes tæt af Bier,
som digter deres Honningkvad
af Duftens Melodier.
Se, højt mod Luftens Æterblaa
de hvide Blommegrene
i Spind af gyldne Vinger staa
som solskinsfyldte Tene.
De spandt din Dragt, du Rene,
og Brud du staar,
o Vaar.

AFRODITE FRA MELOS.

Hvor du staar, en Tempelstilhed
fra dit hvide Legem lyser:
Ikke du, men din Betragter
bliver nøgen, saa han gyser.

Thi mod denne modne Vin,
der i Gudelemmer luer,
tykkes Dødeliges Elskov
som smaa grønne, bitre Druer.

Silkeknitren, Snørlivs-Ynde,
Læbesminke, malte Vipper,
Paafuglskønhed spidst paa Taa
om din stolte Højhed tripper.

Men dit Smil os klæder af,
saa de laante Fjer maa falde,
og kuldske Potteplanter
er vi mod *din* Granvækst alle.

Elskovsilden, som du tænder,
er ej disse Modenarres,
som i Glansen af dit Aasyn
bliver Pyntedyr, der parres.

Du har rige Mælkefloder
gemt i dine Brysters Svulmen,
i dit Skød en Tempelflammes
aldrig slukte, stille Ulmen.

Du har rejst din rene Pande
uskadt op af Oldtidsgruset,
Haaret om din skønne Isse
til en Krone bølgekruset.

Tiden har din Sejersfylde
kun for begge Arme stynet
— for at vise os din Midje
og beskæmme os ved Synet.

NORDENS ATHEN.

Nordens Athen, hvor æstetiske Ugler
støber i Smug deres Piller og Kugler:
Sladderer snylter som Græs mellem Stene
— dog: ibi patria est, ubi bene.

Absalons By til mit Barnesind taler:
Gennem saa smalle og smukke Kanaler
aldrig jeg drev til saa smilende Vande
som i en Jolle paa Kalvebods Strande.

Her skal man Pinsesolen se danse,
lugte til Foraarets grønneste Kranse.
Var jeg en Vaar i de fremmede Marker,
husked jeg hedt dine Torve og Parker.

Hvor kan saa herligt som her man sig sole?
Hvor findes Mage til Havn og til Mole?
Libanons Ceder, Monte Pincios Pinje
— hvad er vel *I* mod min Bys Langelinje?

THURØ.

Omkrest af Sejl lig Sommerfugle-Flammer,
der flagrer over smalle blanke Sund,
mens hen langs Kysten og i Thurø Bund
Skibsbygger-Hamren Kølens Spanter rammer.

Stenalder-Boplads — Gambøts Egestammer —
paa Revet Rester af en Tjørnelund —
Smørmosens Skrænter — — Malmets Klokkemund
fra Ellen Marsvins Kirkebakke glammer.

Du lille Ø med Oldtidssten i Skove,
hvor Havet lister ind ad skønne Veje,
her er det godt en Sommernat at sove.

Her hejste jeg mit glade danske Flag:
Her fandt jeg Arbejdsfredens trygge Dag
og Lykken ved sin egen Jord at eje.

H. C. ANDERSEN.

2. April 1905.

I Fattigmands Slagbænk har du drømt din Barnedrøm
til Banken af en Hammer, der faldt paa Pløk og Søm.

De friske Birkegrene blev til Kakkelovnen plukket
og i Loftets lave Bjælke Sankt-Hans-Urten stukket.

Isblomsterne paa Ruden var din første Billedbog,
der funkled Eventyret ind i Hjemmets dunkle Krog.

Paa Taget stod en Kasse med Purløg og Persille
— dèr sad du i det Grønne og drømte musestille.

I Spindehuset hørte du, hvor Skotrokken spandt,
og lytted til de Sagn, som fra Folkedybet randt.

Men for „Daaren“ du skjalv med dens Skrig og vilde Stemmer,
der skingred ud som Hyl af syge Dyr bag Tremmer.

I Fattiggaardens Skole fik du lært din blide Tro,
den Trøst, som siden ene gav Barnehjertet Ro.

Du sad og syede Dukker af brogede Klude
til Verdenskomedien, som spilledes derude.

Hver Aften var til Drama din Fantasi parat:
Du digted dine Stykker af Teatrets Plakat.

Ved Munkemølle fandt du din Have uden Gange
med den Stikkelsbærbusk, der er saa god som mange.

Af den surrende Mølle har du suget Melodi
— al din egen Længsels Brusen laa ubevidst deri,

naar du saa de stride Vande over Hjulets Skovle strile
og forsvinde med en Susen som af hastende Mile.

I Aadybet hørte du de sunkne Klokker gaa,
og Eventyrets Kina dybt under Bunden laa.

Dér stod din arme Moder og frøs i Vand til Knæet
og skylled Tøj i Strømmen og svinged Banketræet.

Selv paa en Sten du stod og sang i Sky din Vise
— forbi dig flød paa Strømmen et Blad med Tommelise.

* * *

Nu staar din Støtte stillet ved Graabrødreklostret
i den Kongestad, som har dine Storhedsdrømme fostret.

Endnu her findes Huse, som har set din Purkegang,
endnu de høje Trapper, paa hvis Kampesten du sprang.

Byen har gamle Ruder, der som stær-anløbne Øjne
endnu et Billed bær af de Tider, der er fløjne.

Fortidens Brosten slumrer i smalle Krinkelgyder,
hvor end der som et Ekko af dine Træsko lyder.

Din Trækfugletrang, der aldrig lod dig hvile,
den lærte du af Storken bag Aæns Hængepile.

Og strøg dit Ry som Ørnen over Fjæld og vide Stepper
— dine Eventyr er spiret i Ly af Aæns Skræpper.

Endnu den Dag i Dag over Møllens Skovle strile
de hastende Vande med Sus af tusind Mile.

Paa din Hundredaarsdag skal fra Aadybet lyde
de sunkne Klokkers Klang, som først *du* kunde tyde.

Og Skræpperne skal skyde og Sneglene skal gaa
og Pilene flage langs den rindende Aa.

De første Foraarsblomster skal op af Jorden dukke,
hvor Tommelise hviled i sin allermindste Vugge.

HOLGER DRACHMANN.

Jan. 1908.

Saa kastes dit Legem i Ovnens Slug
at lutres af Flammernes Tunge.
Og Ildens sidste hvirvlende Sug
gaar gennem den visnede Lunge.

Al Menneskeskranten og skrøbelig Id
paa Baalet brændes til Døde,
mens stolt fra din Kiste saa luende hvid
du rejser dig Ilden i Møde

og falder i Flammens fortærende Favn,
der døber med Evighedsdaaben,
og vinder tilbage dit genfødte Navn
dit Livsværks lutrede Vaaben.

Din Askes Slagger af Støv og af Malm
skal føres tilbage til Havet.
Din Urne skal bindes af Marehalm,
i Flyvesandet begravet.

Og Klitten skal bære din Bavgasten,
hvorefter Sømanden pejler,
og daglig dit Navn skal nævnes af En,
der ude paa Dybderne sejler.

Beskyttet af Bruset og Brændingen staar
i Højen din Askekrukke:
De dæmpede Melodier naar
dit Støv som Sang ved en Vugge.

Din fredløse Sjæl, som aldrig fandt Ro,
kan skelne i Braadsøers Bragen
et Skvulp over Havet fra Sukkenes Bro,
skyllende op under Skagen.

Lagunernes Nynnen og Bosporus' Ny
i Solnedgangen skal skælve,
de nordiske Nætters lysende Gry
din evige Himmelseng hvælve.

*Vandr*er var du, med Kappe og Stav,
som Wotan vidt gennem Verden.
Du rastede først, da du naaede din Grav,
knækket af Vikingefærden.

Vidste vi vel, naar du gik eller kom,
naar du flakked fra os og til andre?
Havtagen, søgende — det var din Dom
uden Hvile som Havet at vandre.

Nu skrider din Skygge højtidelig stum
efter Bølgen, der ebber paa Grenen:
Naar Havene favnes i flygende Skum,
da synger derude Sirenen.

Da vaagner den gamle Vaande og Ve,
da rinder den stivfrosne Smerte,
da drypper din Længsel som smeltende Sne
i det Hav, du bar i dit Hjerte.

Barde var du; af Bølgebrus stemt
din Følelses sitrende Streng
hulkede i Æolusharpens Klem,
som Vindene splitte og sprænge.

Blaaregn.

Hvor er det Evige? Hvor er vel Gud?
Og hvor har vel Sandheden hjemme?
Som Blinde vi famle i Storm og i Slud
og fejle og falde og glemme.

Skinner kun Solen og Skyerne gaar,
højt løfter vi Glemselens Bæger.
Vi bløder af Saar, og selv vi dem slaar,
men ingen os Saarene læger.

Livet frister os alle vildt,
og Verden behandler os ilde.
Slutningen bliver et tungt: Forspildt!
og Døden nikker: Forsilde!

Nu er du naaet til hin hvide Bred
— Havlængslen stod dig i Øjet —
Riget, hvor Solen aldrig gaar ned,
med Manden, der aldrig har løjet.

Did gik din bedste, din reneste Hu,
mod Verden, den nye, du aned.
Ekko fra Fjernet bragte os du
i Sang, du fra Dybderne raned.

Skaller med Perler skyller mod Kyst
med Sang bag Konkylierande:
Havet risler med Drachmanns Røst
— en. Konka fra evige Strande.

EDVARD BLAUMÜLLER.

2. Okt. 1911.

Vi sænker vore Øjne for dit blaa,
staalblanke Blik. Dit Hjertes Alterflamme
endnu en Gang skal vore Hjerter naa.

Se, Høsten buer højt sin Purpurramme
omkring dit Hoved, naar du stille, hvid
skal vende hjem til Evighedens Stamme.

Som Mand du kæmpet har din store Strid.
Lønkamret hørte dine Suk sub rosa,
og udadtil var du harmonisk blid.

Men du har lidt og tvivlet med Spinoza,
og Kristitjørnens Krans dig Vunder skar
paa Livets tunge *via dolorosa*.

Et Væld af Varme i din Sjæl du bar,
du dømte kærligt, kunde ej fordømme,
frit gik din Tanke, og din Aand var klar.

Du lod dit Hjerte over alle strømme.
Fra Kildedybet i dit Fædreland
du øste dine danske Havmandsdrømme,

men haged bort mod Østens Himmelbrand,
mod Paradisets hellige Oase:
Som Spejder gik du ind i Kanaans Land

og bragte hjem en yppig Drueklase.
Og siden samlede du paa Hellas' Kyst
de spredte Skaar af Oldtids Skønhedsvase.

Thi Strømmen saa du, ren og solbelyst
fra Hellas' Højder indtil Hebrons Dale,
og Platons Tanker har du aandet tyst.

Præst i Arkadien var du, Ven, i Digt og Tale;
derfor skal Lavren sine Blade slaa
i Tornekransen og din Sjæl husvale.

Vi sænker vore Øjne for dit blaa,
staalblanke Blik. Dit Hjertes Alterflamme
endnu en Gang skal vore Hjerter ramme.

HERMAN BANG.

29. Jan. 1912.

Hvad var det, som Hjertet drog?
Længslerne om Jorden gløde,
Røsten kaldte: Bryd nu op!
Se, din Damper ligger rede.

Dvæl ej mer ved Livets Fest,
hvor Beundrerskaren jubler.
Lyt et Nu til Neva-Strømmen,
tag et Glimt af Moskows Kupler;

skynd dig saa, thi du har Hast,
Skibet venter med din Køje.
Stige skal Kolumbus' Land
bag Atlanten for dit Øje.

Dvæl ej, skynd dig, Toget gaar:
I det store Vinterøde,
ensom i en fremmed Verden
skal du Dødens Engel møde.

Her fik du dit Stævne sat:
Febren slukkes i din Pande,
og dit Hjerte hulker bort
imod Stillehavets Strande.

* * *

Vi, som saa dig, vi, som elsked
Gløden i dit stærke Hjerte
— langvejs bæres mod din Baare
Takken fra vor stille Smerte.

Du var Liv i hundred Pulse,
Drift mod Daad i tusind Planer,
Digter, Drømmer, Hjertelytter,
mindesyg og Fremtidsmaner.

Svag af stakkels Sjæles Nød,
stærk af Lidelser, du mødte:
Bag en Afgrund, som du skjulte,
bar du Saar, der altid blødte.

Sær, eksotisk, nattemærket,
luende mod Morgenrøden,
spotsk og haabløs, Livets Elsker,
kæmpende og stærk til Døden.

I den nye Verdens Øde
ligger du i Kulden bristet.
Takken siger dig for sent,
at *nu* véd vi, hvad vi misted.

AUGUST STRINDBERG.

14. Maj 1912.

Saa sank du træt i Dødens dybe Mulm,
som Evighedens Straaler gennemskinne,
mens op af Taager Solsystemer rinde,
udløst af Mælkevejens slørte Svulm.
Din Sjæl henfarer i Kometkaskader
og styrer mod de straalende Plejader.

Did gik din Drøm. Du brødes mangan Nat
med Kundskabs Kaos bag din Forskerpande
i Morildsluer fra de dunkle Vande,
som du befared ved din Hjernes Rat.
Du grubled over Livet som en Mager,
der Radiumslinjer gennem Mørket drager.

Du trode paa den sidste Vanvidsgnist,
der Undrets hvide Diamanter tænder
og tungt og gyldent i Retorten brænder
for Morgenrødens blege Alkymist.
Naar Guldet nyskabt i din Digel gyste,
det var dit eget Hjerterblod, som lyste.

Jeg saa engang dig: Du holdt Nattevagt
med Katteblik foran en Vindusrevne.
— du vilde ned til dig i Natten stævne
En, som du prøved med din Viljes Magt.
Du stod og stirred Time efter Time
og lod din Viljes Klokker — haabløst — kime.

Hvem har som du de Kønnets Kampe kendt,
der raser evigt mellem Mand og Kvinde?
O Nag — o Sødme — Rovdyrtag, som binde —
Skinsygens Vitriol — hvor vildt forbrændt! —
indtrukne Kløers Klap, der brat kan flænse —
— du Misogyn, som elsked uden Grænse.

Geniets tordenblaa Disharmoni,
Scirocco-Nat, hvor Skikkelser og Syner
fra Dagens Solilds-Krater fosforlyner
og farer som en Asgaardsrej forbi.
Dæmoners vilde Kor af Helvedrøster
og — Krucifikset som den sidste Trøster.

Du Tankens Troldmand, svøbt i Ordets Duft,
alt har du elsket, alting har du vraget
for svimmelsyg at gribe mod Bedraget
i Længsel efter Glimt af ny Fornuft,
den Galningefornuft, vi Vanvid kalde,
fordi den endnu ej er naat til alle.

KONG FREDERIK VIII.

14. Maj 1912.

En lovtro Drot, en kronet Demokrat,
en Vandrer blandt sit Folk med aabne Hænder,
til Hilsen og Fortrolighed parat.

En Retsinds-Vilje, der for Pligten brænder
og venter tro sin sene Herskerstund,
før Aldersgrænsen Kongekaldet ender.

Han havde Hast: At ikke Skæbnen ond
skal overspringe ham som Led i Stammen,
erklæred fyrig han med Haand og Mund

det hele Land sit Hjertes hede Flammen
og bar dets Skæbne under Graad og Smil,
til han i Dødens Stodderdragt sank sammen.

Han fik sit Stævne, ukendt, i Civil
han bød Solden, som for Livet kræves,
— et Menneske — og dog i Kongestil.

Nu skal hans Skjold i Mindets Højsal hæves:
Hjemvendt han slumrer, lydig Landets Love;
hvor kort han hersked, var det ej forgæves.

Han har fortjent i Danmarks Jord at sove,
mens Vaaren om hans Hædersleje hæfter
Bøgspringet fra hans egne danske Skove.

Højt vidned han om tro og rene Kræfter,
det klang fra Hjertet, naar hans Stemme lød.
Det Ekko han med Længsel lytted efter

fra Folkets Hjerte,

toner ved hans Død.

GEORG BRANDES.

4. Febr. 1912.

Endnu du vaager, Mester; aarle, silde
dit Lys er tændt, et Fyr paa bratte Brinker,
der over vide Vande Budskab vinker,
at endnu skinner Danmarks største Snille.

Og aldrig gik dit stærke Liv til Spilde.
Endnu din Damascenerklinge blinker,
endnu du hader Hykleriets Sminker,
og Vold gør dine Øjne hævnervilde.

Ungdomsfordærver blev engang du kaldt,
Oprører mod de sikre Samfundsmagter,
en Lucifer, der dømt fra Himlen faldt.

Nej, du har spredt den evige Lysets Lov,
Uret-Forfølger var du, Løgn-Foragter,
dit Lands Samvittighed, som aldrig sov.

*

*

*

Der var saa dødt i Danmark
efter det onde Aar.
Nationen blødte under
sit altid aabne Saar.

Med underbundne Aarer
langs Kongeaaens Snit
indskrumpet Landet, tæret
af Døs og Mareridt.

Friheden vingestækket,
en falmet Falk i Bur . . .
Saa fjernt gik Fugletrækket
som bag en Fængselsmur.

Fordærvet Luften klumred
som i en Sygevraa,
og Folkeviljen slumred,
og Tiden gik i Staa.

* * *

Da sprang fra visne Skæbner,
fra Sotteseng og Sorg,
saa fyrig som en Væbner
den unge St. Georg

langt ud i Stridens Strømme,
hvor Livet randt i Dagen,
og smedded sig en Lanse
til Kamp mod Sløvhedsdragen.

Og inddrak i sin Lunge
med Vellyst Frihedspustet,
fik slebet skarp sin Tunge
og Hjernen kundskabsrustet.

En Saul i Fyr og Flamme
blandt frysende Profeter
— han blev det levende Kviksølv
i Danmarks Barometer.

* * *

Stod højt paa sit Kateder,
af unge Kræfter fjedret,
saa Pilen klang fra Buen:
Mit Land, hvor selvfordedret!

Bortlistet fra dit Ansvar,
fejg gaaet ud af Kampen
du sover som en Brutus,
og slukt er Frihedslampen. —

Blaaregn.

Hans unge Øjne lyste
af Mod, der aldrig mindsked.
Hans spændte Stemme fnyste,
som om en Stridshingst vrinsked.

Over hans tindrende Pande
stod Haaret bølgerøjst:
Han havde kastet Handsken,
Fremskridtets Banner hejst.

* * *

Vel var han ingen Herkules
og Danmark ingen Stald
— han hugged Dør og Skodde op,
han kendte selv sit Kald.

Han kom fra Tidens Holmgang,
hvor Aandens Helte sloges —
mod Tankens frie Stormænd
fostbroderligt han droges.

Han bragte Idealer hjem,
Orkaner i en Sæk.
Han løste op for Blæsten
— det blev en djævelsk Træk.

Mens Kirkelys de blafred
og fromme Folk fik Snue,
han lufted som et Uvejr ud
i Danmarks Vartovstue.

* * *

En Idealets Don Quixote,
der læste sig i Flamme
og voved Eventyrets Flugt
i Aandens Heltehamme.

En Protevs, der formummed sig
i hundred Skjaldeskrud
og gennemspilled Tænkerne
og formed deres Bud.

Gud nægted ham en Lærestol
som bovlam Pædagog
— men døbt af Aandens Pinsesol
og Tankens Frihedssprog

ubunden ranked han sig selv
til Revser og til Tugter
og blev for alle aabne Sind
en aandelig Befrugter.

* * *

Han fik den Naadegave
at spile Vingen frit,
at gaa som Vandreridder
til alle Sider vidt.

Han blev en Aandens Stridsmand,
„ein Ritter von dem Geist“
— hans tanketindrende Pande
som Hjelm bar Haaret rejst.

Vejrmøller var det ikke,
han spitted i sit Ridt,
han brød sin gode Lanse
mod Mure af Granit.

Ældgammel var Befæstningen,
den ædle St. Georg
berendte i sit Dystløb:
Dumhedens faste Borg.

*

*

*

Men dog han al sin bedste Daad
til Danmarks Skæbne bandt.
Tro i sit lille Land han var
Aandsmagternes Gesandt.

Den Livets Strøm, der grener sig
i Cellevævet filtet,
Pulsaarens Flet, som fører til
vort Hjerte Blodet iltet.

Og han blev aldrig, aldrig træt
mod høje Maal at tørste,
indtil sit sidste Aandedræt
han peger paa det største:

Den frie Tankes Vingefang,
der stækkes ej af Vold.
Menneskeandens Adelstrang,
der Retfærd bær i Skjold.

* * *

Vemodig synes han en Stund,
at han har intet naat:
For hver en Ven, som fulgte ham,
har hundred ham forraadt.

Frihedens Borg i Taage staar
paa Fremtids fjerne Bred.
Fornuften hvert Aarhundred naar
kun frem et Hanefjed.

Forspildt, forgæves, snart forsent!
de onde Varsler spaar,
mens Dødninguhret pikker lydt
i Danmarks gamle Gaard.

Et Nu kun — saa har han paany
sit stolte Banner hejst —
over hans Pandes Tankegry
staar Haarets Sølvhjelm rejst.

*

*

*

Du lod min Ungdom skue Musers Dans,
med Storhedslængsler du min Manddom fylder,
— af Sol-Impulser, som mit Liv dig skylder,
jeg binder, Mester, dig min bedste Krans.

Bevæget selv bevæger du min Sans,
du er endnu min Digtning's blaa Fortryller,
din Tales Festglans vore Kaar forgylder,
og du forstod som ingen her til Lands.

Du lærte os, der gives hellig Harm
og ædel Vrede. Buestrengens Nerve
var spændt til Bristen af din bundne Varme.

Og aldrig jeg fortrød, jeg lod mig hverve
af dig, o Mester, til den Ridderpligt:
at vie Lysets Daad mit bedste Digt.

* * *

I Koret til din Pris for alt, du lærte,
berømte Mester, Danmarks bedste Søn,
dit lille Land, hvor Niddet gror i Løn
og Klaffer pletter med sin onde Sværte,

besynger jeg tilsidst dit gode Hjerte:
Jeg véd, hvor Medynk gør dig mild og skøn;
naar du blev rørt, du nægted ingens Bøn,
og dybt du krymped dig i andres Smerte.

Din Hilsen til Goddag, dit Smils Musik,
dit Væsens Vemod yndefuldt kan daare
— jeg elsker dit Farvel, naar tyst du gik.

Jeg saa dig ved din Datters Bryllup tindre
forklaret med et Perleglimt af Taare
i Glans af Glæde fra dit skønne Indre.

VICTOR BENDIX.

17. Maj 1911.

Er Tiden Musik? Bliver Dagene til Noder
i Menneskelivets Orkesterpartitur,
hvor Følelsen stiger i Klangenes Floder,
nynnende mildt i Moll eller brusende bredt i Dur?

Snart tier Tiden stille og aander lig en Plante,
der drømmer bort sit Temas ubevidste Liv.
Snart Minutterne marschere i svulmende Andante;
snart danser de en Scherzos daarende Motiv.

Den Mester, som vi hylder i Dag til Tak for Fester,
han gav os i Toner af sin rige Sjæls Rytmik,
skal høre som en Genklang af Aarenes Orkester:
Hans Liv var Kontrapunkt, og hans Væsen var Musik.

Han anslog Kammertonen med den Hjertets Stemmegaffel,
der faar Strengene til at dirre i ren harmonisk Klang.
Vi sad ved hans Toners festbelyste Taffel
og drak hans Melodier, berustes af hans Sang.

Han hæved sig til Storværk i stolte Symfonier,
snart adlet i en Fjældstignings klare stærke Luft,
snart bringende fra Rusland Sommermelodier,
krydret af de blide Steppeblomsters Duft.

Hans herlige Trio har berust os mange Gange,
Klaverkoncerten fyldt os med Velklangs Trylleri.
Vi har lyttet til hans dejlige stemningsdybe Sange,
sukket i stille Vemod, naar det sidste fløj forbi

af de skønne „Visne Blade“, der gennem Luften sitred.
— Men til ganske andre Tider gik en Skælm paa Kommers,
og vi jubled i Latter, naar hans kaade Lune knitred
i Kaalundske Fabler og Richardtske Vers.

Han fødtes til Behersker af rene Instrumenter,
den klareste Skønhed var Maalet, han vilde.
Hans Hænder løber over de besejrede Tangenter
og aabner os en perlende Vidunderkilde.

Hans Liv blev til Musik. Hans Dage blev til Noder
i hans ildfulde Hjertes Orkesterpartitur.

Nu skal han høre Bruset af hans egne Tonefloder:

Vi vil takke ham i Genklang — vi vil hylde ham i Dur.

PETER NANSEN.

26. Okt. 1908.

Parnas-Bevogter, elskte Peter Nansen,
til hvem de danske Muser søger hen,
som selv — o Sorg! — har lagt din gyldne Pen,
men stadig ejer hele Digtersansen;

i Dag skal altsaa Jubilæumskransen
en Krone sætte paa dit store N,
og hyldes skal de danske Skjaldes Ven
for egne Værker, som ej tabte Glansen.

Hør dog, hvor alle Gyldendalens Bier
— Arbejdere og Dronninger og Droner —
en henrykt Summen til din Ære toner.

Tak for dit Venskabs rene Melodier,
og gid — saa gør du dine Bier glade —
din Lavrbærkrone skyde friske Blade!

ELLEN PRICE.

Til en Billedrække.

Hvor ren og tyst. En Sjæl foruden Pletter.
Den danske Yndes sommerblide Muse
med Skær i Øjet af de lyse Nætter.

Den hvide Chitons skønne Folder bruse,
og Peplos svinges over Jomfrudans,
der mellem Hellas' Søjler har til Huse.

Koket og snørt i blomstret Silkeglans
Rokoko-Gratien paa de høje Hæle
fanger os under Aagets Rosenkrans.

Empiren titter med sit Baby-Mæle
frem bag Kapottens Leg med Kys-mig-gerne,
de slanke Former skabte til at kæle.

Men vor Tids Kvinde raffinert moderne
slaar ud sit Skørt med selvbevidste Fingre:
Kulturens hvide Blomst og Scenens Stjerne.

Fjernt over Dybet Ørn og Maage skingre:
Skumblomstret hæver sig af Bølgesangen
den lille Havfru, medens Harper klingre.

Et Eventyr, der dukked op af Tangen
med blege Perlers Glans; en havfødt Lilje
i Sug mod Land, af Elskovslængsel fangen.

Brat skifter Hammen: I Forvandlingsvilje
hun griber Spanierindens Kastagnetter
og knejser med sin Vifte og Mantille.

En af de allersødeste Pierretter,
hvis hvide Skørter dansekaade daske,
for Spejlet sig i Attitude sætter.

Men Legen skifter. Og bag Pierrots Maske
det røde Blod slaar ud i Smerteflammer,
og tunge Taarer væde Kindens Aske.

En Kunst, som fyldt af Sjæl vort Hjerter rammer.
Den danske Ynde, tyst og uden Pletter
med Skær i Øjet af de lyse Nætter.

TIL EN DØD.

A lle de Timer, vi leved
sammen i Frygt og i Fryd,
— Vindene har dem skrevet
sporløst i Brændingens Syd.

Havet har slugt dem, Bølgerne
vadsket bort vore Ord.
Døde Minderne dølger sig
i den fortærende Jord.

Ingen har hørt, hvad vi sagde,
naar Hjerte mod Hjerte slog.
Med dig i Kisten de lagde
en Del af min Livets Bog.

Ikke jeg vidste din Dødsstund,
ikke jeg kender din Grav.
Ak, jeg vakte din Længsel,
stillede aldrig dens Krav.

Modnede dig til Kvinde,
blev dog aldrig din Mand.
Nu du smulrer derinde
i Dødens haabløse Land.

TIL EN LEVENDE.

Ak, er jeg bleven født paany?
Jeg gaar min sagte Vej
og hvisker i det lyse Gry:
Jeg elsker — elsker dig.

Se Mærket af din lille Hæl
i Grøftkantens Læ.
Jeg sitrer saligt ud min Sjæl
i Rugens modne Dræ.

Den tavse Dugg, der stænker Drys
i Kornet langs min Vej . . .
Jeg aander Luften ind i Kys,
der sendes mig fra dig.

Blaaregn.

Hvad er vel alle Livets Baand
mod det, der nys mig bandt
i Trykket fra din lille Haand,
der skar med Diamant.

Aa Gud, en navnløs Lykke laa
med sød og lønlig Lyst
i Rosen, ved din Hals jeg saa,
med Stilken paa dit Bryst . . .

Saa rød og rank, som fra dit Skød
den steg sin stille Vej —
dit Hjertes dybe Blomst du brød
og rakte den til mig.

LOUISE.

23. Juni 1908.

Og Nattergalen sang for sidste Gang,
en Puls, der lønligt hulked sig til Døde,
og Aftenen som en Favnsfuld Roser røde
sank over dig med Hvilens Vingefang.

I Feberblund dit stakkels Hjerte sprang.
Nu holdt det op at banke, op at bløde.
Trofast og ømt i dine Dages Øde
det uden Klage som en Kilde klang.

Ydmygt din stumme Danaïde-Gang
med bøjet Hoved saas du stille vandre.
Hvor tavst du elsked, Søster, skønne, blide!

Sin sidste Hulken Nattergalen sang.
Dit Liv var viet til at hjælpe andre.
Nu blev en Engel borte ved min Side.

TIL MINE MINDERS MODER.

Et Janushoved højnet
paa samme Marmorsten
— vi var et Dobbeltvæsen, dog
udelelig og een.

Vi saa med to Par Øjne
aarvaagent langt og vidt:
Alt, hvad du sansed og du saa,
det blev jo ogsaa mit.

Vi var to varme Kilder
fra samme dybe Grund.
Den Sang, der nynnede i min Sjæl,
tit strømmed fra *din* Mund.

Jeg vidste, hvad du tænkte,
selv før du fik det sagt.
Hos dig sprang Blomsten ud, hvis Frø
var i *mit* Hjerte lagt.

Den, som ved Livets Taffel
var Øjeblikkets Gæst,
til Tvillingsjælen bragte hjem
sit Indtryk som en Fest.

Vi delte alle Sorger
og bar det halve hver,
fordobled hver en Glæde i
Fortrolighedens Skær.

Hvor skal vi kunne skille,
hvad vi hinanden gav?
Vi to har samme Have haft,
og vi faar samme Grav.

Jeg længes efter dig, naar Dagen gryr
og Savnet fylder mine aabne Arme.
Da favner jeg de hvide Morgenskyr
og synes, Solen ejer ej *din* Varme.
Du var min Morgensol, mit Eventyr
— ak, hvor jeg savner dine vaagne Arme.

Jeg længes efter dig, saa Struben stiv
tør ikke slippe sine Melodier.
Din Morgenhilsen vakte mig til Liv
— nu, du er borte, mine Triller tier.
Du var mit Hjertes lyse Sangmotiv,
der løsned Sindets Lærkemelodier.

Jeg længes efter dig i Mørkets Bug,
naar Sjælen hjemløs lytter, sorgtung bøjet

over din Seng, til Søvnens Aandesug.
Du véd det, men kan ikke aabne Øjet:
Jeg listed til dit Leje mig i Smug,
min hede Længsel tynger dig paa Øjet.

Og jeg vil længes selv i Gravens Skjul
og gaa igen — de mange, mange Mile,
vi to har vandret, før vor Høst blev gul
og vi blev gravlagt under Grædepile.
Du var mit Hjertes hvide Barnejul,
vi talte til hinanden — ved at smile.

Hvordan takke dig i Ord, naar hver en Dag, jeg aander,
lægger et Led i Ringen, i Ringen, som er din.
Naar ikke du er hos mig, jeg ubevidst mig vaander
og tørster mod dit Hjertes milde rene Vin:
Jeg takker dig uhørligt i hvert et Drag, jeg aander.

Vi to kan ikkun skilles for at bindes mere sammen.
Jeg gaar som i en Ørken med vort lange Samlivs Savn.
Den Graad, jeg ensomt græder, bliver Olie paa Flammen,
• højt blusser Mindebaalet i Lyset af dit Navn:
Vi kunde ikkun skilles for at bindes mere sammen.

Naar du i Mildhed sænked dine Øjne i mine,
havde jeg Verdens Hjerte at hælde mit Hoved til.
Mit Livs Højsommerdage var allesammen dine
— vi holdt paa samme Kort, og vi vandt i Livets Spil,
naar du i Mildhed sænked dine Øjne i mine.

Kvinde for alle Kvinder, som ingen anden ligner,
du er bedre end de bedste, og din Sjæl har større Glans.
Jeg husker, hvad du gav mig, og stille jeg velsigner
det Hjerte, som mig lærte den dybe sidste Sans.
Kvinde for alle Kvinder, der er ingen, som dig ligner.

Nu strømmer alle Floderne tilbage
til Kildespringet, hvorfra de er rundne.
Og atter længes jeg mod hine svundne,
saa nøjsomt blide og dog blanke Dage,

da du og jeg — Fantaster lige vage —
af løndomsfulde Baand os følte bundne
og Lykkens Traade fik af Uldgarn tvundne,
vi siden ej for Silke vilde vrage.

Vi jubled for vor lille Fællesstue
— for første Gang var endelig vi *hjemme*:
Du blev min Husalf og mit Hjertes Frue.

Hvor skal jeg nogensinde kunne glemme,
du var for mig Samvittighedens Stemme,
dit Hjerte Arnen for min Lykkes Lue?

Hos dig mit Hjerte holder stille Jul.
Paa Mindets Træ de gyldne Stjerner skinne
i Glans af dig, min Værnehelgeninde,
omkrest af Drømmens blaa Natsommerfugl.

Jeg borer ned mig i mit Løndomsskjul,
hvor alle Følelser som Drypsten rinde
og Hjertet hulker — blodtungt dybest inde
Uhrværkets trofast hamrende Pendul.

Er Livet andet end et Enefængsel,
hvor Angsten gennem alle Mure banker
om Trøst, der Bud fra andre Sjæle bar?

Jeg banked op, men stilled ej din Længsel.
Du hamred ud dit Hjertes skræmte Tanker,
til endelig *en anden* gav dig Svar.

Bort som en Skygge gennem Natten gaar
— en bøjet Betler paa en slukket Scene
med Posen fyldt af Brød, der blev til Stene —
mit Livs ulykkesvangre onde Aar.

Min Skæbne søndret blev i tusind Skaar,
fra Dag til Dag mit Hjerte mere ene.
Og intet Træ med røde Mandelgrene
for mig skal blomstre til den nye Vaar.

Min Fortids Hjemland har jeg tungt forspildt,
og aldrig kan mit Nederlag jeg glemme
— graadfylde Minder gennem Sjælen sluse.

Da hviskes i Sylvesternatten mildt:
Husk, du hos mig har alle Dage hjemme.
Jeg var din Husalf, og jeg blev din Muse.

TIL MIN FADER.

14. Dec. 1912.

Dit Sind var Ynde. Øjets milde Glød
beholdt sit Solspil til de sidste Dage.
Og Taarens Trøst, der styrker alle Svage,
lig varme Kilder af dit Hjerte skød

og lutred dine Minders bitre Nød.
Den sikre Lykke havde du tilbage,
at En, du fandt gav aldrig Grund til Klage,
et Fripas for dit eget Liv betød.

Du takked for din lille Solskinsstribе,
og du var ydmyg, til dit Hjerte tav
og gav sig Evighedens Sug i Vold.

Jeg saa dig synkende omkring dig gribe
paa det Uendeliges øde Hav.
Jeg greb din Haand. Holdt den, til den blev kold.

SERAFEN.

Vi traf hinanden i vor Skæbnes Time:
Jeg var den Vækker, som dit Blod har savnet,
og i dit Skød har en Seraf jeg favnet
og følt mig mærket som af Lynets Strime.

Din Længsel løfted dig til det Sublime:
I Evighedens Dyb vi sammen havned,
og i *dit* Skrig min egen Stemme tavned
— jeg hørte Hjertet som med Stormslag kime.

O stærke Magter, der i Natten rase,
men stilles, naar den blide Dawning gryr
og Morgenstjernens Kuldestraaler glimte.

Er ikke Elskov Hjerternes Ekstase?
Naar under Laaget dine Øjne flyr,
Serafens hvide Vinger kan jeg skimte.

TRE SØSTRE.

Tre sjældne Søstre for mit Liv bestemte
— i deres Hænder de min Skæbne klemte.

Den ene var at kysse som en Rose,
den anden døved som en sød Narkose,

en svimmel Rus, der alle Nerver lammer.
Den tredjes Favntag var at dø i Flammer.

Men først engang ved mine Dages Ende,
faar deres rette Navne jeg at kende.

Alt graaner grusomt alt det ungdomsgrønne,
alt skærpes Trækkene, de elskovsskønne.

Mild som en Moder var den ene Kvinde:
Hun silkelang min Livstraad vilde spinde.

Den anden lærte mig min Lod at taale,
og Favn for Favn hun vilde Traaden maale.

Den tredje aldrig med mit Blik jeg slipper
— thi det er hende, som den overklipper.

FANTASUS:

Det ny Teater, 19. Sept. 1908.

Vær hilset! Her er jeg. Med Vind til Vinge
og rejseklædt i Morgenrødens Dragt,
forhippet paa det hele Hus at tvinge
under mit Valmuscepters Trylletakt.
Et Vift af mig: Saa taarnes Borg og Tinder,
saa rejses Regnbu' over Jordens Jammer.
Blot med en Gnist jeg sætter alt i Flamme
og Drømme-Solskin over Verden spinder.
Hoho! hallo! et Pust, og ingen aner,
jeg puster Kloder bort fra deres Baner.
Tittit! bi lidt! saa skal jeg slukke Sole
og gemme Verden i min Morgenkjole.

Forvandling vil jeg. Hvad i Løn sig former
bag dette Tæppes tunge lukte Fold,
et Tog af Skyer, der over Himlen stormer
paa Bud af mig, Forvandlingens Herold,

Blaaregn.

det er de blændende solfødte Syner,
vi ser fra Livets Bure, hvor vi stænges
i Mørket, gispende hver Gang det lyner
og Drømmens Puppehylster handlingsprænges.

For alle I, som strider, lider, længes
og vader tungt i Ørkendagens Sand,
I sulter efter at se Tæppet flænges
i Glimt fra Fantasiens gyldne Enges
vidunderblaa Fata Morgana-Land.
I tørster efter Glædens lette Druer
og Latterhjertets lunefulde Fest.
Og I vil varme Jer ved kaade Luer
og friskes af en foraarsfyrig Blæst.

Derfor har jeg mig skyndt til dette Sted,
hvor nu i Aften skal en Trefod tændes.
Thi overalt, hvor Billeder skal brændes
i Rampelyset, maa jeg være med
og passe paa, at Rammen høj og vid
kan rumme hvert et Sted og hver en Tid,
og sørge for, den tomme Scene fylder
sig med det purpurrøde Livets Mylder.

Hvad nytter Løfter, som dog blot kan brydes?
Hvad skal vi med Programmets døde Mur?

Her skal jo Fremtidsønsker langsomt tydes
og Glæderne i Støbeskeen gydes:
Flydende som den evige Natur
er Scenekunstens rige Vekselspil
— *Forvandling* er det første, som vi vil.

Her staar kun Rammen, hvori vi skal skabe,
hvor unge Kræfter kæmpe skal — og fejle —
og efter nye Maal bestandig pejle —
og lære først at sejre ved at tabe.

Her er kun Skibet, hvormed vi vil sejle.

Vær nu med os! Følg med! Gaa med ombord!
Vort første Togt skal gælde Galliens Strande,
hvor Hædren brød af Lavrens fulde Flor
en Kejserring til Heltens unge Pande.

Og siden sejler vi til Hjemmets Jord
og gæster — uberegnelig i vore Ruter —
de tusind Kyster trindt, hvor Kunsten gror
og Sangen blomstrer og de glade Kor,
og hvor ved Livets purpurdækte Bord
vi plukker nogle festlige Minutter.

Hjælp / os til det rige Billedskifte.
Hvad enten I vil klappe eller pifte,
husk: Huset her skal formes af sin Gæst,
husk: Det er Jer, som hjælper os til Fest,
som fylde skal med Fremtid dette Hus,
med Stemningsstilhed og med Bifaldsbrus.

BOGHANDLERSANG.

18. Jan. 1912.

Venner, velmødt! Lad os kalde hverandre
gode Kontrabøger i Samholdets Bank;
aarligt og støt kan vor Afregning vandre
uden Svind og Svig, uden Fejl og Skavank.
Tak da til alle for Tiden, som gik:
Debet og Credit jo stemte i Styrke;
herligst af alt er Balancens Musik,
Saldoens Fredssag at dyrke.

Du, som gør Bøger, og du, som dem trykker,
du, som binder Digteren ind i Chagrin,
— uden vor Hjælp gik det hele i Stykker,
slugt af Kolportage-Gesjæfternes Slæng.
Vi giver Visdommen à condition,
fælles Rabat paa hvert Værk vi forlanger;
Faget gør hver til en Hædersperson,
Forlag med samt Sortiment.

Fordum blev Bøger forkættet for Tødler,
Skrift-Apostlen jages som Stodder til Dørs,
banlyst af Paven de brændtes af Bødler,
søgte Ly i Kirken og siden paa Børs.
Tænkeren selv maatte sælge sin Bog,
Digteren føre sit Opus paa Lager
— nu selv i Landets den fjerneste Krog
Bog-Pionererne flager.

Bøgerne har deres Skæbne i Verden:
Vi er Mellemforsyn for store og smaa.
Snart vi med Undren og snart med Forfærden
ser Bogavlens Skatte i Hundene gaa.
Letvindte Værker kan puste sig op,
gaa som Balloner til Vejrs i Azuren,
andre, som tynges af Ballast og Krop,
dale til — Makulaturen.

Vi skal ej dømme og vi skal ej dadle,
vi skal bare sprede Oplysningens Frø,
tro paa, at Læsning vil lutre og adle,
avle sunde Magter, som ikke kan dø.
Tændes af Bøger i tusinde Hjem, -
Kundskabens hellige lysende Flamme,
da skal de bærende Tanker gaa frem,
Bundfaldet blive til Skamme.

Tak til vort Styre og Tak til vor Stifter,
sóm med Love bygged vor Boghandels Flor;
banende Vej for vort Aandslivs Bedrifter
fælles med Kulturen i Danmark den gror.
Bøgenes Land blev et Bøgernes Land,
sammen de trives i løvrig Forgrening.
Stolt tør vi hævde og fejre vor Stand:
Leve vor faste Forening!

NYTAAR 1913.

Saa fik vi Aarets Felttog ført til Ende.
En sidste Gang vi tæller vore Døde,
mens vore Granlys for Sylvester brænde.

Vi binder Balsam om de Saar, der bløde,
og Vaabenhvile Fjenderne forsoner,
Fredsbivuaker gennem Natten gløde.

Udødelige Perser-Legioner
i Livets Storarmé mod Nyet tragter,
mens Haabets Hymne gennem Gryet toner.

Ak, endnu dyrker vi de onde Magter,
hvis Drageblodtørst Hjertemarven tærer
og raat barbarisk med Kanoner slagter.

Endnu vi onde Angrebsvaaben bærer
for Land at vinde; Krig vi hellig kalder,
som Kødets røde Skaalpund graadigt skærer.

Dog eengang Krigens Ragnarok forfalder
og viger for den lyse Morgenslette,
hvor Luren over blodfri Kampe gjalder.

Hvor Aandens Vaaben kæmper for at rette
Urettens Brøde, løse Baand og Tvinge
og Retfærds Gud i Dommerstolen sætte.

... Vor gamle Jord, som nu paany skal svinge
om Solens Moderbaal din tyste Bane,
lad nytaarsfestligt alle Klokker ringe.

Vi, som kan ikke se, o lad os ane
i Sneens glimmerfagre Flokkers Spil
et Glimt af Evighedens hvide Svane —

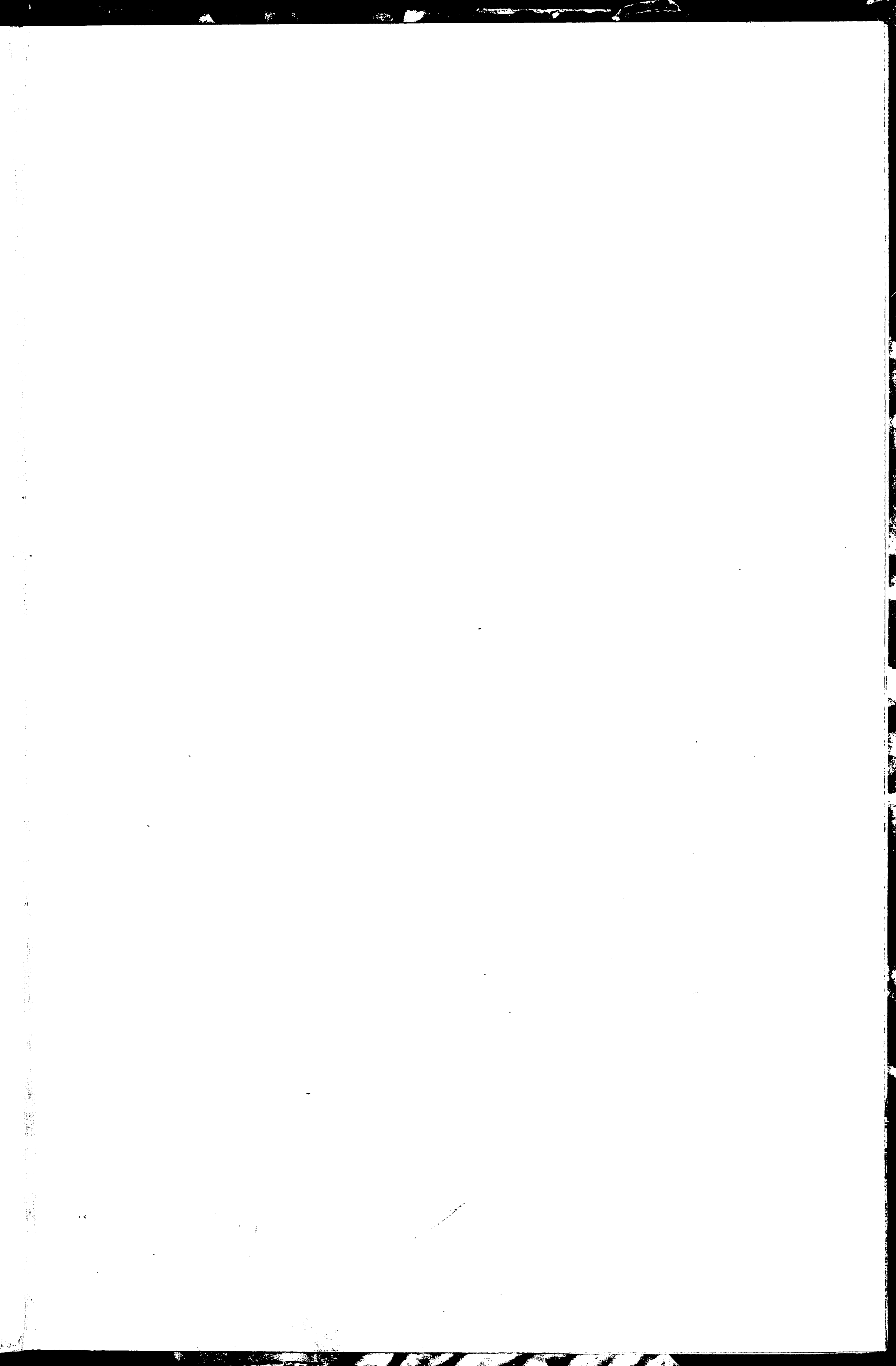
og takke Livet for, at vi blev til.

INDHOLD.

	Side
Blaaregn	1
Paa Vandring	28
Nikko	32
Yoshiwara	40
Landskabshaven	52
De flyvende Karper	57
Fugleburene	62
Himlens Tempel	66
Dynastiet Ming	69
Nankov-Passet	74
Kæmpekløften Grand Canyon i Arizona	78
Stjerner	94
Længsel	97
Musik	98
Honningsang	100
Afrodite fra Melos	102
Nordens Athen	104
Thurø	106
H. C. Andersen	107
Holger Drachmann	111

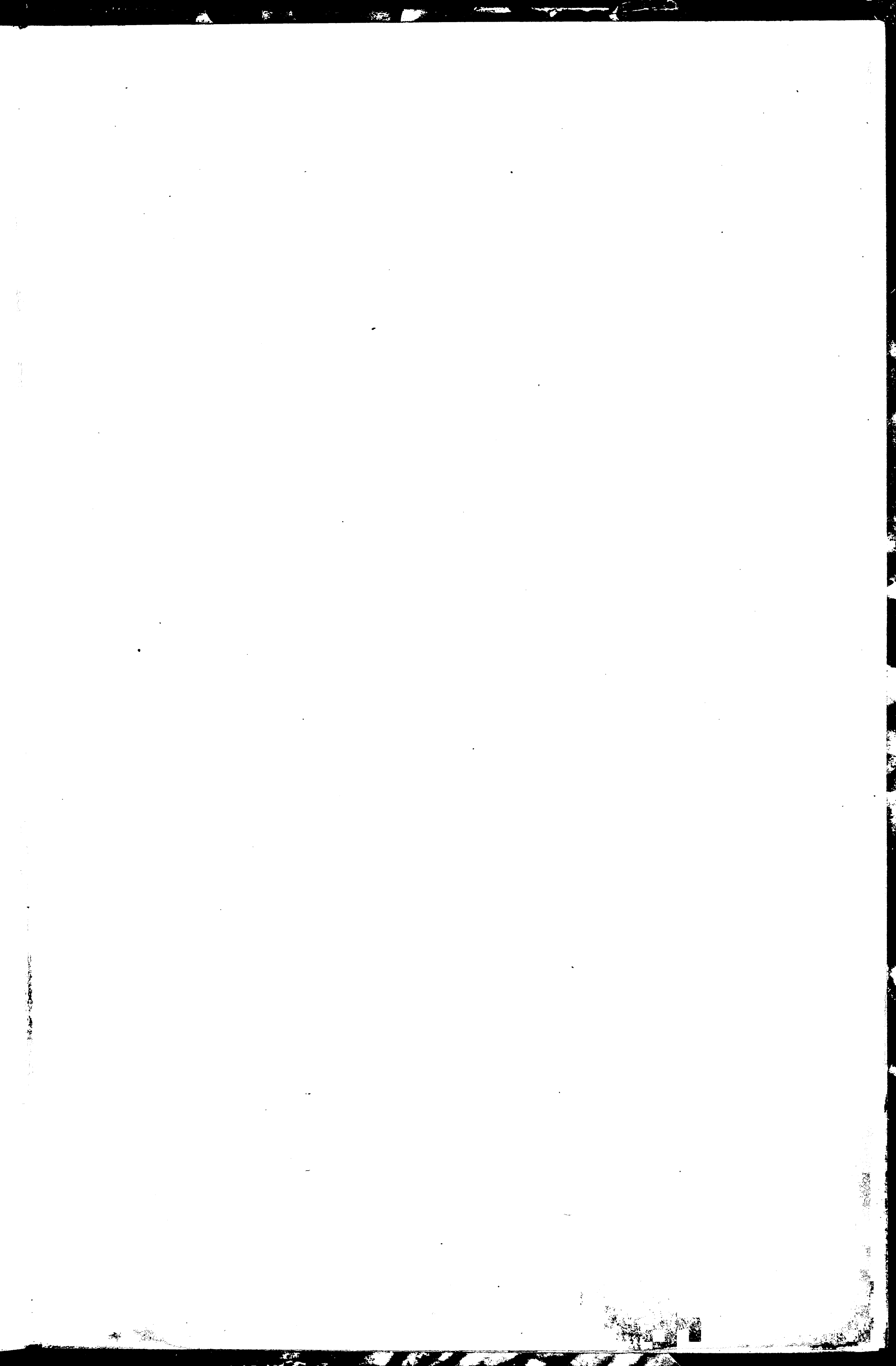
	Side
Edvard Blaumüller	116
Herman Bang	119
August Strindberg	122
Kong Frederik VIII	125
Georg Brandes	127
Victor Bendix	136
Peter Nansen	139
Ellen Price	140
Til en Død	143
Til en Levende	145
Louise	147
Til mine Minders Moder	148
Til min Fader	157
Serafen	158
Tre Søstre	159
Fantasmus	161
Boghandlersang	165
Nytaar 1913	168

GYLDENDALSKE
BOGHANDEL

NORDISK-FORLAG

JACOBSEN

